

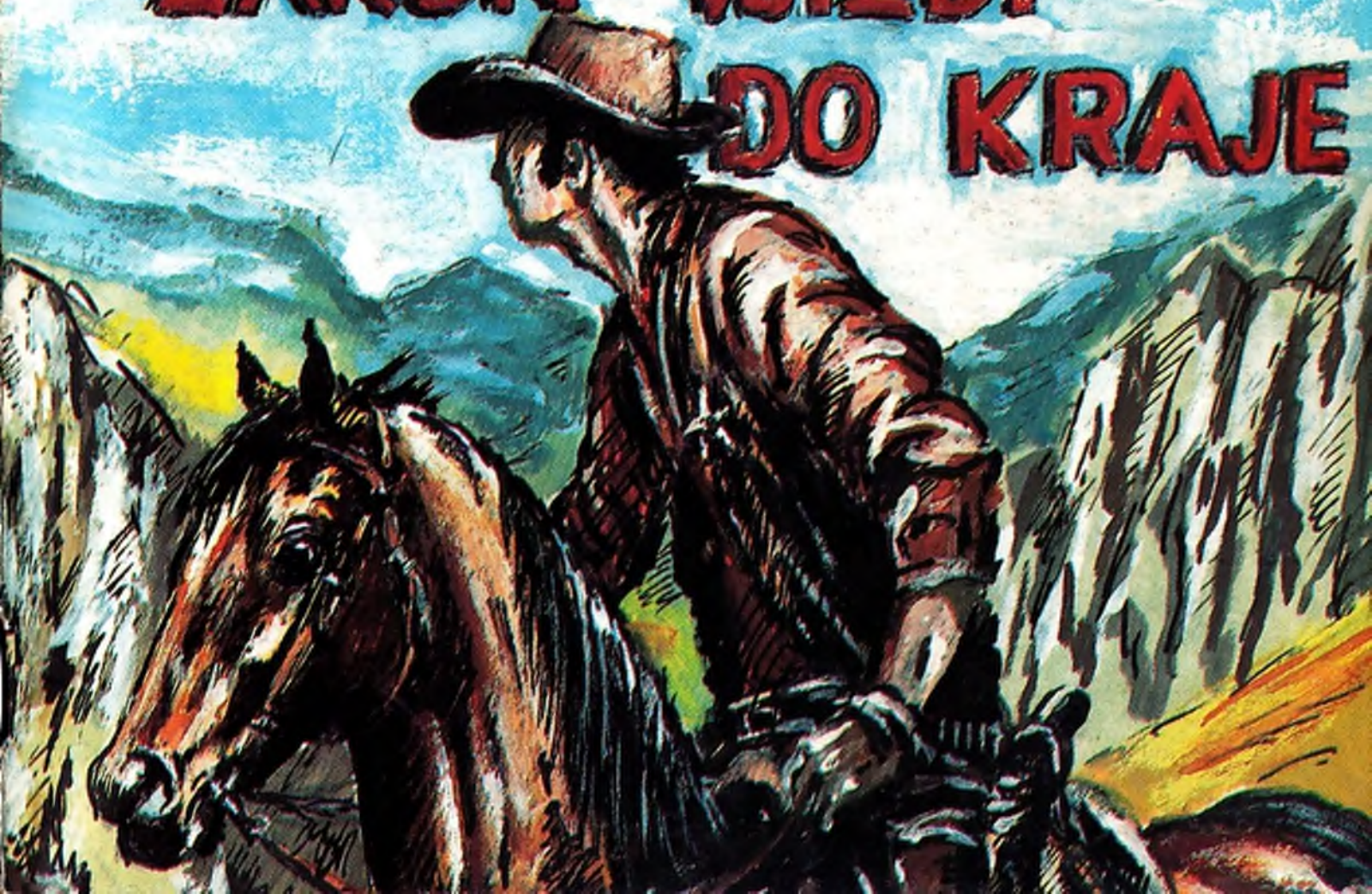
Svazek
č. 5

RODOKAPS

KNIHOVNIČKA RODOKAPSU

Ben Boeters

ZÁKON VÍŽDÍ DO KRAJE

Ben Boeters

ZÁKON VJÍŽDÍ DO KRAJE

**Ivo Železný
Praha**

© Ben Boeters

ISBN 80-7116-073-3

1.

„Fjúú, fjúú,“ hvízdal vztekle vítr vítr mezi sloupy verandy před šerifovou kanceláří. Opodál se kolébal vývěsní štít Herdsova obchodu a skřípal si vesele, nic nedbaje na to, že přímo trhá šerifovými ušními bubínky. Teď se ozval finkot skla a bouchnutí. Některé okno asi neodolalo vichru, který hrozil, že dostoupí zuřivosti tornáda.

Mračno prachu se hnalo ulicí. Koně uvázaní před hotelem se vzpínali a lidé přechali o překot do zázemí. Celé městečko zahalo žluté prázdné. Vzduch byl plný prachu. Dusil a nutil ke kašlání.

Zatím se obloha zatáhla těžkým, jakoby olověným mrakem, a kraj dostal ještě pochmurnější tvář. Hlavní ulice Magdaleny byla vymetena. Stájový podomek z Palace hotelu se namáhal, aby odvlékl dva mustangy do bezpečí konímy.

Curly Perkin, šerif okresu Magdalena, kousal v zamyšlení konec násadky. Zeela pochopitelný projev u šerifa, který má tolik starostí a je právě v takových nesnázích, v jakých je šerif Perkin.

Rozepsaná zpráva okresnímu komisaři v Santa Fé zcela jasným a suchým úředním způsobem shrnula všechny Perkinovy trampoty. Souhrnně by se daly nazvat jedním jménem – Kulhavý Boss. Ano, Kulhavý Boss to byl, který již třetí rok nedal Perkinovi spát a byl příčinou ostrých a ponižujících výtek okresního komisaře.

Ale cožpak, k čertu, mohl Perkin dělat něco víc? Od rána do noci byl v sedle a prohledával divoké rokliny Datil Range. Celé měsíce se šval za tím zloduchem, který okrádal kraj a vraždil nevinné občany, celé měsíce byl ve střehu a nejhorší na tom bylo, že zbytečně. Nic tak duševně nevysílí jako mamá práce.

Kulhavý Boss byl bandita zvláštní třídy. Každou chvíli se objevilo v úředních vyhláškách jméno některého z desperádů, na něž byly vypsány mnohdy vysoké odměny, ale nikdy jeho činy neznamenal tolik hrůzy a bezcitného krveprolití, kolik ho kolem sebe rozesával Kulhavý Boss.

Celý uplynulý rok se šerif namáhal, aby vypátral úkryt Bosse a jeho tlupy, projížděl křížem krážem celé pohoří Datil Range, vymetl kdejaký osamělý ranč, ale výsledek se rovnal nule. Kulhavý Boss nebyl k nalezení. Zatímco se šerif honil na severu, loupil na jihu a nikdy nebyl tam, kde po něm zákon vztahoval ruku.

Curly Perkin povzdychl, namočil pero a dal se do psaní. Pomalu lezlo pero po papíru a zanechávalo za sebou kostrbatou stopu, o níž představený v Santa Fé tvrdil, že tak mizerný rukopis ještě neviděl. Dá se to pochopit, víme-li že šerif Perkin byl dříve farmářem.

„Přisahám, že Kulhavého Bosse dostanu, i kdybych snad měl přitom ztratit život,“ psal šerif a pot se mu perlil na čele. V úřadovně bylo dusno, musí otevřít okno. Vstal a otevřel jen půlku. Ihned ji však se zaklením přirazil.

„Zatracený vítr, div by mi to z ruky nevyrazil!“ huboval a pohlédl na ulici. Právě spadly první kapky. Pěkné povětrí, jen co je pravda. Ještě déšť do toho a bude to

právě peklo. Perkin děkoval prozívatelnosti, že sedí pěkně doma a nehoní se za tím kulhavým ďáblem. Před dvěma dny přepadl banku v Socorru a uloupil sto padesát tisíc. Právě dnes o tom podává Perkin zprávu. Kulhavý Boss zmizel jako obyčejně v horách a patrola se vrátila s nepořízenou.

Přívál vody pleskl do okna a na okamžik pokryl sklo matnou blanou. Na dřevěných chodnících se dělały louže a ulice byla jedno jezero.

Tímto jezerem jel jezdec. Klidně, jako kdyby se jen procházel v mírném jarním sluníčku. Široký klobouk měl vtisknutý do čela a s ramen mu splýval řasnatý plášť do deště.

„Zdá se, že nespěchá,“ bručel šerif a pozorně si jezdce prohlédl. Bylo to jeho povinnost, každý cizinec byl v tomto kraji nebezpečný. Neznámý muž, ačkoli ho šerif mohl vidět jen skrz kapky, stékající po skle, vyhlížel dost podezřele. Curly Perkin by se byl s kýmkoli vsadil, že tenhle chlapík spotřebuje jen neuvěřitelně krátkou dobu k vytažení těch velkých černých pětačtyřicetek.

Muž přešel ulici a šerif se opět vrátil ke své nevábné práci.

- - -

Fred Valby, zvaný také Dvoupistolový Kid, zahlédl právě první ohrady městečka Magdalena, když se zdvihl ten ošklivý vítr. Mračno zvířeneho prachu zahalo koně i jezdce, kteří byli na vahách, jestli mají jet dál. Ale Fred Valby byl zkušený muž. Taková maličkost ho nikdy nemohla vyrušit.

Za pár minut vjel do ulice. To se již přidal k větru i liják a když Fred dojížděl k Palace hotelu, byla na ulici hotová potopa.

Zajel s koněm do stáje a nařídil podomkovi, aby se za zvláštní odměnu o zvíře postaral. Sám si přehodil sedlo přes rameno a vešel zadem do hotelu. Prošel chodbou a vešel do nálevny.

Bylo tam mnoho mužů, kteří sem přehli před nepohodou. Uvítali cizince zvědavými pohledy. Fred Valby si jich však nevšímal. Hodil svůj majetek do kouta, aby nepřekážel, a sám přistoupil k pultu. Dal si nalít.

Barman by rád začal s příchozím rozhovor, ale netroufal si. Tento cizinec vyhlížel velmi nepřístupně, ba nevlídně. Nevšímal si pohledů svých sousedů, kteří by se s ním zřejmě rádi seznámili. Pil svůj nápoj sám a lhostejně se díval na řadu lahví, narovnaných na policích.

„Je-li to jeden z těch Texasanů, co jdou za svým člověkem, aby si mohli vystřelit,“ myslel si barman, „pak jsem šťasten, že jsem jaktěživ nic neměl.“

Cizinec usrkával tekutinu a zájem okolí pomalu ochládal. V tomto kraji nebylo zvykem vnučovat někomu svou společnost.

Pak kdosi kopl těžkou botou do dveří, až se rozlétly. Na prahu se objevily dvě zmáčené postavy. Závan větru a deště přinutil několik přítomných k zaklení.

„Jen žádné zlobení, gentlemani,“ zasmál se řezavým smíchem jeden z příchozích. „Jen žádné kletby, chlapci, nemáme to rádi!“

Mnoho mužů se zatřásl strachy. Oba příchozí měli na sobě černé vesty a černé stetsony. Na krku jim visel urousaný modrý šátek. To znamenalo, že jsou příslušníky

tlupy Kulhavého Bosse. Počínali si sebevědomě. Hrubě odstrčili několik mužů a přistoupili k barovému pultu.

„Celou láhev!“ vykřikl jeden z nich, ramenatý chlapík surového vzezření. Barman třesoucíma se rukama přisunul láhev žitné.

„Sklenice nám nedáš?“ tázal se sladce druhý muž, menší, spíše zavalitý, s pronikavýma, posměšně blýskajícíma očima. Jeho ruce byly stále v blízkosti coltů.

Rozčilený barman shodil nervózním pohybem sklenku na zem. Chlapi se rozesmáli.

„Jsi celý roztřesený, synáčku,“ smál se první bandita. „Potřeboval bys povzbuzení.“ A v jeho ruce se objevil colt. Nikdo neviděl, že by pro zbraň sáhl, ale najednou ji držel v hrsti a mífil přestrasenému barmanovi na žaludek.

„Ne – ne – prosím vás n–ne,“ koktal barman. „Nezabíjejte mne, mám ženu a děti! Dám vám, co budete chtít.“

Fred Valby s podivem konstatoval, že ostatní přítomní se tváří vážně, že jsou přestraseni právě tak jako číšník. Co to? Fred sám se bavil. Připadalo mu to jako docela mužné šprýmování, jakému i on byl zvyklý ze své domoviny. Vždyť lidé si všude tropí šašky ze zbabělců.

Zakrátko však poznal, že ti dva skutečně nahánějí přítomným hrůzu. Fred Valby byl v tomto kraji poprvé a nemohl tedy vědět, že to jsou příslušníci obávané bandy.

„Nech ho, Snake,“ broukl menší z lupičů a nalil kamarádovi sklenici. „Pití je přednější než takový strašpytel.“

Bandita s romantickým jménem Snake – Had zastrčil s úšklebkem revolver a chopil se sklenice. Přitom zajel pohledem na Freda, který je upřeně pozoroval. Zamračil se. Podívejme se, ten chlapík z nich očividně nemá žádný strach. Naopak, pozoruje je tak zvědavě, že to až přesahuje zvyklosti.

Jediným douškem do sebe zvrhl sklenici a blaženě si povzdechl. Rychle si nalil ještě jednu a právě tak naráz ji vypil.

Lidé v místnosti se neodvažovali dýchat. Fred si se smíchem řekl, že by asi do jednoho prchli ven, kdyby nepohoda jen trochu polevila. U barového pultu již stáli jen oba násilníci a Fred. Ostatní se nenápadně vzdálili. Seděli za karetními stoly a byli připraveni vrhnout se na první popud do úkrytu.

Venku zatím zuřil příval s vichrem. Každou chvíli bylo slyšet, jak se proudy vody opřely do stěny nebo zašpláchaly na verandě.

Snake přistoupil k prvnímu stolu a výsměšně se ušklíbl na čtyři ustrašené gentlemany, krčící se na židlích. Chvilu u nich postál a mlčky se bavil. Vždy zabořil pohled do nějaké oběti a tak dlouho ji pozoroval, dokud neznervózněla a nezačala pokukovat, kudy by mohla uniknout.

Když se nabažil jednoho stolu, obrátil se k druhému, pak k dalšímu, až vystřídal skoro celou místnost. Všude to vypadalo stejně. Nikdo nenašel odvalu postavit se mu na odpor. Dva muži dokonce dali přednost divokému úprku dveřmi do deště.

Fred se otfásl opovržením. Což v tomto městečku není ani jediný opravdový muž? Po očku pohlédl na druhého cizince. Popíjel klidně již osmou sklenici

a nestaral se o to, co jeho druh provádí. Asi si byl jist, že občané Magdaleny se nikdy nepokusí o odpor.

Snake se zastavil u posledního stolu a hrozivě se zamračil na malého polekaného farmáře.

„Vůbec se mi nelíbí vaše tvář, synu,“ řekl vážně. Farmář přímo zbělel. Ruce se mu roztráslly. Napolo vstal.

„Já...“ počal chvějícím se hlasem „... já nevím, proč se...“

Bandita se rozesmál. Najednou smích jakoby utál a vytrhl colt. Namířil farmáře na žaludek.

„Musíte ten obličej nějak změnit,“ pravil. Našpulil rty k zahvízdání a obrátil ústí zbraně k farmářovu čelu. „Myslím, že vás opravím sám.“

Malý farmář ztratil nervy. Pak něco zadrmolil, vykřikl a už byl pryč. Vyskočil po hlavě oknem. A kupodivu, ani teď se nikdo nezasmál. Všichni zarytě pohlíželi na podlahu.

Jen Fred se nemohl ubránit úsměvu. Napadlo ho, jaký by to byl asi poprask u nich v Santa Fé, kdyby se tam stal podobný případ. Ten farmář by víckrát nesměl přijít do města. I děti by na něho pokřikovaly. Tady se asi pokládá zbabělé chování za samozřejmost.

Snake si povšiml Fredova úsměvu. Vykládal si ho pravděpodobně jinak. Domníval se, že si z něj Fred dělá legraci. Zbrunátněl zlostí. Zastrčil colt do pouzdra a pomalu se blížil k nálevnímu pultu. Nespustil z Freda oči.

„Podívejme se,“ myslel si Fred Valby, „ten chlapík touží po výprasku. Zřejmě ovládá zdejší kraj a musí čas od času ukázat zuby. Aha, jde ke mně, nu, počítám, že padne na prvního chlapce v této místnosti, který nevyskočí po hlavě oknem ven.“

Snake se zastavil až těsně před Fredem. Široce se ušklíbl. Viděl, že se Fred nehýbá a vykládal si to asi jako u ostatních mužů v nálevně. Myslel, že i Fred má strach.

„Jsem asi něco vzácného,“ řekl polohlasem Fred. „že si mne tolik prohlížíte.“

Bandita byl překvapen. Podívejme se, ten chlap se nebojí. On se nepřikrčil, on nehledá cestu ven. Ne, to Snake nesmí připustit, aby tady někdo ukázal, že má odvalu. To se musí zarazit v zárodku!

„To bych řekl, že jste něco vzácného,“ odvětil zamračeně. Pak se zářivě usmál na svého druha. „Hej, Clarku, povídám, co ti připomíná tenhle zelenáč? Nevíš? Napovím ti. Jedno zvíře...“

„To stačí, pane,“ zarazil ho Fred. „Myslím, že jste toho už řekl dost. Snad si myslíte, že i se mnou předvedete nějaký kousek, v němž by se dokonale uplatnilo vaše svárivé já. Ale to se mýlíte. Naprosto se nemíním s vámi zabývat. Na svoje colty nespolehejte, nebyly by vám nic platné.“

Snake se zarazil. Byla to sebevědomá slova a byla pronesena naprosto vážně. Mimoděk sklouzly jeho oči po cizincových zbraních. Dva colty hodně nízko zavěšené, jistě pečlivě naolejované, s černými ohmatanými pažbami. Cizincovy ruce byly do hněda opálené. Nenosal na nich rukavice! To dělali jen lidé, kteří byli stále hotovi sáhnout po bouchačkách.

„Mám před sebou pistolníka,“ usoudil v duchu Snake a odvaha mu trochu poklesla. Jeho společník ustal v pití a opatrně se rozhlédl po místnosti. Byl připraven ihned vytáhnout zbraně a prokletit si cestu ven, třeba v bouři. Zatím to však nebylo třeba. Všichni přítomní hleděli na Freda jako na sebevraha. Co ho to jen napadlo stavět se do cesty hrdlořezům Kulhavého Bosse? Copak neví, že ještě žádný člověk, který jim kladl odpor, se nedožil následujícího jitra?

Ne, Fred Valby to asi nevěděl. Vždyť pochopitelně ani nevěděl, že to jsou bandité. Jen něco podobného tušil. Jaképak strachy, on měl již s lupiči několikrát tu čest, a když to nedopadlo dobře, tak vždycky jen pro bandity. Jestliže tento muž chce srážku, nu, Fred se jí nevyhne.

„Přliší mluvíte, cizinče,“ procedil skrze zuby Snake a nahrbil ramena, jako kdyby se chystal Freda uchopit.

„Mluvím rozumně,“ odpověděl klidně Fred. „Jestliže to nechcete uznat, pak je to jen vaše škoda.“

Snake viděl, že ani jeho zufivý pohled a nebezpečný postoj cizince nedoal. To ho přimělo k ještě větší opatrnosti.

„Mnoho mužů už se mnou takhle mluvilo, ale žádný z nich potom neměl příležitost, aby napravit svou chybu. Všichni jsou v pekle.“

„Mnoho desperátů už se mnou takhle mluvilo,“ opáčil Fred stejným způsobem, „ale všichni pak museli uznat, že udělali chybu. Nejsem z těch, kteří si dají všechno líbit, pane Snake.“

„Znáte mé jméno?“ podivil se bandita.

„Ovšem, váš společník je před chvílí vyslovil. Vidím, že se pokládáte za postrach kraje. Snad nejste sám Kulhavý Boss?“

„Proč mluvíte o Kulhavém Bossovi?“ vyjel podrážděně Clark, druhý bandita. Obě ruce spustil až na pažby coltů.

„Proč o něm mluvím?“ pravil s rozmyslem Fred. „Líbí se mi ten chlapík. Mám s ním jakési jednání. Co o něm víte?“

Snake už chtěl něco říci. Již začínal otvírat ústa, ale Clark ho pojednou ostře zarazil.

„Mlč, Snake, nic o Kulhavém Bossovi nevíme. Kdo jste, cizinče?“

Podíval se na Freda tak, až všem mužům okolo přeběhl mráz po zádech. Už viděli toho statečného cizince postřeleného. Ale nic se nestalo. Fred se jen maličko usmál.

„Nikdy jste neslyšel o Dvoupistolovém Kidovi?“ ptal se tiše. Oba bandité strnuli. Polekaně se na sebe podívali.

„Chcete snad říci, že jste Dvoupistolový Kid?“ zeptal se Snake stísněně. Ruce kvapně oddálil od zbraní. Jméno známého pistolníka a vítěze nad mnohými bandity mu nahnalo zřejmě hrůzu.

„Chci říci, že mi říkají Dvoupistolový Kid,“ odpověděl klidně Fred. „Jmenuji se však Fred Valby.“

„Já...“ Snake se podíval po Clarkovi, ale ten jen nepatrně ukázal ke dveřím.

„Já... my...“ zakoktal Snake, „musíme pryč... spěcháme.“

Pozpátku, nespouštěje Freda z očí, ustupoval až ke dveřím a nohou je otevřel. Clark ho následoval, najednou se však zastavil a tiše se otázel.

„Za kým jste přišel, Dvoupistolový Kide?“

„Za Kulhavým Bossem,“ řekl Fred. „Můžete mu to vyřídit.“

Clark učinil pohyb, jako kdyby chtěl vytáhnout colt, ale pak si to rozmyslel. Zbledl a ustoupil za Snakem ke dveřím. Fred Valby se dosud nepohnul. Díval se na oba bandity chladně a byl stále připraven na jakékoliv násilí. Snake s Clarkem to věděli, a proto se neodvážili vystřelit. Byli oba přesvědčeni, že by je Dvoupistolový Kid přemohl.

„Ještě se shledáme, Dvoupistolový,“ řekl chraptivě Snake a zmizel v lijáku. Clark ještě jednou přelétl pohledem nálevnu a uspokojen, že hosté jsou stále vystrašení, vyšel za svým druhem.

Dveřmi práskl vítr a v nálevně bylo ticho. Všichni pohlíželi na Dvoupistolového Kida. Z doslechu znali jeho pověst a nyní byli zvědaví, co podnikne.

„Trochu podivné město, myslím,“ protáhl Fred k barmanovi. Ten smutně odklízěl polodopitou láhev, která zbyla po banditech. „Proč jste je nežádal, aby zaplatili?“

„K čertu,“ barman olízl suché rty, „mám rád život.“

„Neodpověděl jste na mou otázku.“

„Odpověděl jsem, že mám rád život. Kdybych byl žádal zaplacení, prostřelil by mne jako cedník.“

„Díváte se na to příliš černě.“

„Nedívám,“ protestoval muž. „Vím, kdo jsou. Copak vy je neznáte?“

„Jsem cizí v tomto kraji,“ odpověděl Fred. „Neznám každého, kdo se chlubí svou obratností s bouchačkami.“

„Oni se tím nechlubí zbytečně,“ řekl barman. „Oni s colty zacházejí velmi přesně. Jsou to muži Kulhavého Bosse.“

„Ano.“

Fred se podíval po ostatních hostech. Poněkud ōžili. Počínali hlučet. Několik z nich se dokonce odvážilo pohlédnout z okna do ulice, aby se přesvědčili, zda bandité opravdu odjeli.

„Muži,“ oslovil je Fred. „Proč trpíte, aby se vám tady takoví ničemové roztahovali?“

Ticho. Každý klopil oči. Několik mužů zrudlo studem, někteří si nervózně odkašlávali, někteří se snažili lhostejně míchat karty, ale žádný neodpověděl. Fred se ušklíbl.

„Kde máte šerifa?“

„Je asi v kanceláři,“ pověděl ochotně barman.

„Proč ten něco nepodnikne proti takovým násilníkům?“

Barman pokrčil rameny. „On je honí, ale dosud bez výsledku.“

„To vím, že je honí,“ řekl Fred ostře. „Ale proč nezakročí, aby se mu neroztahovali i tady ve městě?“

„Protože neví, že jsou tady. Když přijdou, nesmí nikdo z výčepu odejít, jinak ho

zastřelí. Proto se šerif Perkin o banditech nikdy nedozví. Jen jednou na ně zahájil střelbu, ale nakonec musel ustoupit. Byl na ně sám."

"Vy jste mu nepomohli?" Úsměšek přelétl Fredovi přes rty. Barman se ošíval.

"Nemohli jsme," vysvětloval střísněně. "Měli pistole venku."

"Tak," Fred náhle vytáhl pistole a vyzvihl do výše. "Tak se každý podívejte na tyhle zbraně. To je nyní zákon v Magdaleně. Každý násilník bude chycen a potrestán po zásluze. V Magdaleně nastupuje zákon a bude to on, který zvítězí nad Kulhavým Bossem a jeho bandou."

Zastrčil pistole a k úžasu přítomných sáhl do kapsy a vytáhl stříbrnou hvězdu marshalla Spojených států.

"Jsem Fred Valby," hlásil. "Říkají mi Dvoupistolový Kid a převzal jsem ochranu zákona v tomto kraji."

Připjal si hvězdu na vestu a vyšel pomalu do ulice. Liják právě ustával.

2.

"Tedy platí," řekl spokojeně Fred Valby a stiskl šerifovu pravici. "Jsme přátelé."

"Jistěže," usmál se šerif. "Jsem rád, že konečně dostanu k sobě někoho, kdo mne v rozhodující chvíli nenechá na holičkách. Zatím mi každá patrola vypověděla službu vždycky, když došlo ke srážce."

"Měl jste jim pohrozit coltem, zdejší kraj to, jak se zdá, potřebuje. Viděl jsem dnes pěknou ukázkou mužnosti ostatních občanů."

"Musel jsem se s revolverem ohánět jiným způsobem. Jakmile se někdy lupiči objevili, byla patrola v prachu. Já jsem potom měl co dělat, abych z mely vyšel se zdravou kůží."

"To přestane. Od nynějška zahájíme proti lupičům vítězné tažení. Prorokuji Kulhavému Bossovi už jen měsíc nebo dva života."

Šerif Perkin neměl rád zbytečný optimismus, ale nemohl nic říkat, jestliže marshall Spojených států má takový názor. Šerif Perkin věděl, že marshallové Států bývají ostrí hoši. Byli vždy nasazováni jen tam, kde šlo skutečně o velkou věc. V ostatních běžných případech bývala práce svěřována už jenom pouze místním šerifům.

"Kdy začneme?" ptal se.

"Ihned. Kde myslíte, že se Kulhavý Boss nejčastěji zdržuje?"

Šerif Perkin se smutně podíval z okna. Nechtělo se mu do té nepohody. Ale venku zatím déšť ustal a vítr brzy vysuší kaluže. Vždyť vyprahlá půda pije jako houba. Jestliže se teď vyjede na nějakou výpravu, nebude to tak nepříjemné, jak se na první pohled zdá.

"Kde se nejčastěji zdržuje?" povídal šerif. "Nu, nevím to přesně, jinak bych ho už chytil. Mám však zato, že bývá dost často v okolí Velké pánve. Je to asi třicet mil odtud v horách. Velká pánev je taková kotlina na všechny strany kulatá, a v ní

je ranč starého Wallena. Již několikrát mi lidé hlásili, že v okolí Wallenova ranče viděli tlupu jezdců.“

„Pojedem tedy do Velké pánve,“ prohlásil Valby a vstal.

— — —

Na Wallenově ranči už zhasínali světla, když se do dvora vpotácel muž. Byl bez klobouku, šaty měl potřhané a kolem levé paže utažený pásek. Musel se okamžitě opřít o vrátka a nabrat sil, aby překloupal dvorek. Před domem upadl.

Vzchopil se a zdvihl se na kolena. Vstát však nemohl. Malátným pohybem vytáhl z pouzdra colt a vystřelil. Zpětným nárazem mu zbraň vypadla z ruky a on opět klesl na schody verandy.

Výstřel však probudil obyvatele. Z čeledníku se ozvaly hlasy a v domě zavržaly schody. Pak se objevili na dvorku lidé. Brzy našli cizince nehybně ležícího na schodech k verandě domu.

„Je mrtev?“ tázal se dívčí hlas.

„Je zraněn, slečno Lettie,“ odpovídal nějaký mužský bas. „Asi ztratil hodně krve a omdlel. Mrtev rozhodně není.“

„Zaneste ho do domu,“ nařídila dívka. „Rubelli, vy sežeňte zatím obvazy a nařídte Clungovi, aby svařil vodu.“

Zakrátko byl dvůr opět prázdný, jen ve velké jídelně uvnitř domu se svítilo. To se tam skláněla Lettie Wallenová s předákem Rubellem nad cizím mužem a ošetřovali mu střelnou ránu na levé paži.

„Podívejte se, Rubello!“ vykřikla vzrušeně Lettie a obrátila shrnutou vestu zraněného. Třpytila se na ní stříbrná hvězda marshalla Spojených států.

„Marshall,“ zabručel Rubell a podrbl se za uchem. Tážavě se podíval na velitelku.

Lettie Wallenová řídila po smrti svého otce tento zapadlý ranč, vnořený hluboko do Datil Range, a možno říci, že jej řídila docela dobře. Měla dobrého předáka a věrné mužstvo, které svou sličnou velitelku zbožňovalo.

Lettii bylo devatenáct let a byla dosud svobodná, ačkoliv se o ni ucházelo mnoho chlapců z okolí.

„Mám ještě dost času na vdávání,“ říkávala Rubellovi, když některý nápadník opět odjel s nepořízenou. „Počkám si, až přijde ten pravý.“ A ten pravý stále nešel a nešel.

Nyní držela v ruce třpytivou hvězdu úředníka zákona a dívala se zamyšleně na nehybného marshalla. Rubell přimhouřil oči a shlížel střídavě z rančerky na marshalla a naopak.

„Obvažte ho, předáku,“ řekla Lettie tiše. „Je raněn, nesmíme ho odchnat od prahu.“ Obrátila se a pomalu vystupovala po schodech do své ložnice. Předák zavolal na kuchaře, aby si pospíšil s vodou. Zatím zastavoval krvácení. Marshall dosud nenabyl vědomí.

Asi za hodinu opouštěl předák jídelnu a šel do čeledníku. Za chvíli odtamtud vyšel kovboj a s hlasitým klením šel držet první stráž u raněného. Ranč usnul.

Nahoře v prvním poschodí domu zhaslo světlo v ložnici slečny Lettie a jen v jídelně blikala lampička.

Ráno, když se Lettie probudila, vzpomněla si hned na neznámého raněného marshalla. Vyskočila z postele a kvapně se oblékala. Musí s tím člověkem promluvit, musí ho nějakým způsobem dostat z kraje. Tady není zdrávo pro raněné policisty. Však on to ten cizinec uzná sám.

Za chvíli již spěchala po schodech do jídelny. Zastala tam jednoho z kovbojů, klímajícího vedle těžce oddychujícího marshalla. Honák zaslechl kroky a polekaně se napřímil. Myslel, že to jde předák Rubell a že mu vyčiní, protože při hlídce usnul.

„Dobré jitro, slečno,“ zdravil vesele s ulehčením. Lettie jen kývla hlavou. Nahnula se nad raněným. „Chtěl několikrát vodu. Ptal se, kde je. Dokonce se pokoušel vstát, ale nedovolil jsem mu to.“

„Udělal jste správně. Neměl horečku?“

„K ránu dostal třesavku. Přikryl jsem ho vlastní přikrývkou. Teď spí docela klidně.“

Marshall spal klidně téměř do poledne. Lettie poslala všechny kovboje za prací a sama zůstala u lůžka raněného. Zabrala se do šití a ani nezpozorovala, že již otevřel oči.

„Přelud,“ zašeptal.

Rychle položila šití a nahnula se nad ním. „Co jste říkal?“ Pokusil se o úsměv, ale nějak mu to nešlo. Tvář se odmítala pohybovat.

„Rád bych věděl, zda ještě blouzním v horečce, či zda existujete,“ šeptal.

„Existuji,“ zasmála se Lettie. „Tím si můžete být jist.“

„Pak je vše v pořádku,“ řekl již hlasitěji. „Jste zdejší ošetřovatelka nemocných?“

„Může být,“ pokývla hlavou.

„Tak to budu pacientem dlouho. Nestává se mi často, abych měl tak krásnou ošetřovatelku. Musím si toho vážit a říkám vám už napřed, že toho využiju. Ale musíte se usmívat, hrozně vám to sluší.“

Lettie se proti své vůli začervenala. Ale nemohla se na toho cizince zlobit. Způsob, jakým říkal své lichotky, byl docela milý. Jistě je to vzdělaný a slušný muž, umí-li takto hovořit. A tu si Lettie vzpomněla, že ho brzy musí dostat z raně. Zamračila se.

„Vykládal si to ve svůj neprospěch.“

„Zlobíte se, já vím,“ řekl. „Jsem někdy příliš prostořeký. Nic špatného jsem tím však nemyslel.“

„Nesmíte mluvit,“ řekla zmateně. „Jste raněný a řečmi se zbytečně vysilujete.“

„Přejete-li si to, jsem němý,“ prohlásil spokojeně a zavřel oči. Neviděl proto, že se usmála.

Lettie se vztyčila a podívala se oknem ven do prerie. Neviděla však široké plochy vlnící se vysokou nažloutlou trávou, neviděla pasoucí se stádo divokých býků,

objížděných upocenými kovboji. Neviděla modravý pás vysokých hor, které rozestavily hřebeny svých štítů kol dokola Velké pánve. Neviděla hradby dešťových mraků nad nejvyššími horami, neviděla temný stín postupující po úbočí Pánve. Nic z toho neviděla. Pohlížela někam do prázdna a nervózně si mnula ruce.

Byla na rozpacích. Co teď s tím mužem? Kdyby nebyl tak . . . nu, tak milý, bylo by to snadné. Lettie, rudá až po kořínky vlasů, ač vlastně neměla jediný důvod se červenat, pohodila rameny a obrátila se ke dveřím kuchyně.

„Clungu,“ vykřikla. „Přines snídani.“

— — —

„Stalo se to v jedné z rokli okolo Velké pánve. Však tam najdete stopy,“ vypravoval jednoho dne marshall Fred Valby Lettii Wallenové. „Jeli jsme se šerifem Perkinem volně po cestičce dole v rokli, když do nás začali pálit asi čtyři střelci. Než jsme se dostali do úkrytu, zastřelili šerifa a já jsem to dostal do ruky.“

„A potom?“ ptala se Lettie stísněně. „Co jste dělal potom?“

„Dal jsem se do nich, slečno Wallenová.“ Fred Valby se trochu usmál při vzpomínce na bitvu. „Dovedu trochu střelit a ti chlapi mysleli, že na jednoho protivníka není třeba mnoho opatrnosti. Dva jsem položil a zbylí uznali za dobré zmizet někam do skal. Já se potom plížil k vám.“

„Zažil jste nepříjemné dobrodružství,“ řekla. V duchu však byla v oné rokli a pátrala, koho asi tenhle neohrožený marshall zastřelil. Fred Valby ledabyle mávl rukou.

„Až na to nešťastné zastřelení Perkinsa to nebylo nic nepříjemného. Mám rád boj.“

„Jste zraněn,“ namítla.

„Zato mám nejhezčí ošetřovatelku na světě.“

Zakryla mu rukou ústa, ale hned ji zase kvapně odtáhla. Cítila, jak jí políbil dlaň.

„Co to děláte,“ šeptala rudá v obličeji. Rozpačtě ukryla oči pod dlouhými řasami.

„Odpustě,“ pravil zadýchaně. „Říkal jsem vám, že jsem nevychovaný.“

Odběhla raději do kuchyně. Fred Valby se položil do polštářů. Usmíval se.

Do místnosti vstoupil předák Rubell. Byl to velký muž, stále podmračený. Měl ve zvyku mumlat si stále něco pro sebe. Teď však promluvil hlasitě.

„Jak se máte,“ vyrazil ze sebe a postavil se k Fredovu lůžku. Zkoumavě přelétl tvář raněného.

„Dost dobře, předáku,“ odvětil Fred vesele. „Půjde-li to takhle dál, troufám si do čtrnácti dnů sedět zase v sedle.“

„Dobrá, brzy půjdete do čeledníku.“

Fred vytáhl nechápavě obočí. „Do čeledníku? Proč, předáku?“

„Snad nechcete být pořád tady v domě. U slečny,“ zabručel Rubell. „Jsme trochu přísní ve výběru těch, kteří se mohou slečně Lettii dvořit.“

Předák to neřekl právě nejvybraněji. Fred měl přfležitost, aby se urazil.

„Předáku,“ pravil suše. „Myslím, že to není vaše věc. Sám jistě víte, že v tomto

kraji není zdravé strkat nos do cizích záležitostí. Jestliže mne slečna Wallenová v tomto domě trpí, pak je to její věc a ne vaše. Uvědomte si to, předáku!"

Rubell na okamžik vypadal, jako kdyby chtěl vytrhnout revolver, ale pak něco zabrumlal a hlučně odcházel za Lettií do kuchyně.

Fred čekal, co z toho bude. Nic se však nestalo. Zůstal v domě a rančerka k němu byla i nadále stejně pohostinná jako předtím. Večer dlouho sedávali u okna jídelny a hovořili o všem možném.

V čeledníku mezi kovboji to ale zatím vřelo. Oni se všichni namáhají, aby se slečně Lettii zalíbili, a najednou si přijde nějaký marshall a hned se usadí v domě. Ne, to by se nemělo jen tak nechat. Mělo by se zakročit. A pěkně ostře.

Fred Valby nic netušil. Žil jen pro krásnou dívku a všechno ostatní pustil z hlavy. Kovbojů si nevšímal a předák Rubell si s ním už nic nezačínal. Chycení Kulhavého Bosse zatím ustoupilo do pozadí.

Fredova paže se hojila. A přišel i konec idyly. Ještě dva dny si namlouval, že přece jen není úplně v pořádku, že ještě nemůže táhnout colty se stejnou rychlostí jako dřív, ale pak to neodvratně skončilo.

Fred byl zdrav.

Jednoho dne zrána Fred hodil potají sedlo na svého koně a tiše jej vyváděl ze dvora ranče. Opatrně obhlédl okna čeledníku, zda ho někdo nepozoruje, pak nasedl do sedla a dal koni ostruhy. Namířil přímo na sever, do vysoko položeného sedla, nad kterým vystával chmurný, černý mrak.

Projel údolím, pečlivě se vyhýbal roztroušeným stádům a brzy najel na úzkou stezičku vedoucí prudce do svahu. Povolil koni uzdu a nechal ho, aby si sám hledal cestu. Zajel za skálu a prodíral se zimostřázkovým houštím, až se dostal na úzkou písčitou planinku.

„Haló, cizinče,“ ozvalo se pojednou ze skály.

Fred Valby sebou trhl a náhle, jakoby smeten větrem, zmizel ze sedla. Ze skal zabouřila střelná rána. Něco hvízdlo těsně nad sedlem, kde před okamžikem Fred seděl, ale marshall byl už schovaný za blízkým balvanem a páčil v odvetu. Malý okamžik hřměly planinkou výstřely a olovo nepřijemně hvízdalo.

Kůň Freda Valbyho byl na podobné bitky zvyklý. Neprchl, jen poodešel z dosahu smrtících střel a pásl se klidně na polosuchém trsu trávy.

„Jestliže si ten muž myslí, že mne tu může zdržovat celý den,“ bručel si Fred a zuřivě přitom nabíjel pušku i colty, „pak jsem nucen ho přesvědčit o pravém opaku.“ Když protivník na chvíli ustal ve střelbě, protože asi nabíjel, přivolal Fred tichým hvizdem koně. Než se kdo nadál, ujížděl odtud v divokém cvalu na straně sedla jako indiánský válečník.

Úskok se povedl. Neznámý protivník ve skále začal střílet, až když Fred zmizel za nejbližší skálou. Ozvalo se zaklení. Po několika zbytečných výstřelech se vysoukal ze skalní rozsedliny vytáhlý prostovlasý chlapík a opatrně si ohmatával těmě. Po tváři mu stékal pramínek krve. Podíval se ještě jednou na místo, kudy Fred zmizel, tam se však nic nehýbalo. Sehnul se a zdvihl nové sombrero, teď čerstvě prostřelené těsně nad ozdobnou páskou.

„Má dobré oko,“ zamumlal a zamyšleně prostrčil dírkou malíček.

Zatím Fred Valby uháněl jako vítr po rovné římsce, na níž vyústila planinka. Po pravé straně se tyčila hora, po levé spadal sráz téměř tři sta stop do propasti. Dole se zelenaly lučiny Velké pánve. Tam u temnější skvrny topolového háje se bělal velký dům Wallenova ranče. Z komína vycházel úzký proužek dýmu. Číňan Clung asi chystá snídani.

Fred Valby se ohlédl. Chvála Bohu není pronásledován. Oddychl si, přitáhl otěže a prohlédl si zbraně.

„Všechno v pořádku.“

Římsa se táhla ještě asi dvě stě stop a pojednou se zahýbala skalní rozsedinou do hloubi masívu. Fred Valby zastavil koně a nedůvěřivě obhlédl okolí, než se odvážil vjet mezi skály. Nic se nestalo. Projel soutěskou a octl se znovu na jakési planině. Tentokrát byla větší a zelenala se svěží šfavnatou trávou. Fred údivem zahvízdl. Tam na kraji planiny, téměř na samém srázu, stála nevelká, nízká chatka, sroubená z těžkých klád. Za ní byla prázdná ohrada pro koně. Na planině nebylo človíčka a chata rovněž vypadala jako prázdná. Přesto Fred váhal alespoň pět minut, než zajel až ke srubu. Oba colty držel pro jistotu v hrstích a stále byl připraven sklouznout ze sedla.

Nikde se však nic nehnulo. Když Fred nahlédl otevřeným okénkem do srubu, shledal, že je prázdný. Na stole stála láhev od whisky a v jejím hrdle byla zapíchnutá svíčka. V umaštěné pánvi byl ještě kus lívance. Na zemi se válel překocný koflík, ležící v kaluži kávy. Obyvatel chaty tedy odešel nedávno a dost spěšně. Ani nedojedl. Fred zajel s koněm přímo do srubu. Nechtěl, aby kdokoliv zpozoroval, že na planině je návštěvník. Tento kraj byl nebezpečný a oplýval zákeřnými střelci.

Dal se do zevrubné prohlídky vnitřku. Shledal, že tady bydlí jeden, možná i dva dost nepořádní lidé. Spousta odpadků a téměř pěstovaný nepořádek tomu alespoň nasvědčovaly.

„Copak je asi tohle?“

Fred se shýbl a zdvihl modrý hedvábný šáteček. Rozprostřel jej na dlani a nedůvěřivě prohlížel. Pak k němu přičichl.

„Velmi podivné,“ řekl. „Vyhlíží to, jako by se ten chlap voněl.“

Opravdu šáteček šířil kolem sebe velmi příjemnou šeríkovou vůni. To přece není možné. V zamyšlení zastrčil šáteček do kapsy a obhlížel dál. V koutě byla malá kovová bednička, a v ní ležely tři nadité váčky, plné zlatých dvacetidolarů. Pod nimi byla knížečka, spíše sešitek. Fred chvíli váhal, má-li porušit cizí tajemství. Je však marshall, má právo prohlížet, co uzná za vhodné.

Vzal tu knížku do ruky a otevřel ji. Byl to zápisník nějakého obchodníka, nebo . . . ne . . . Fred tiše hvízdal.

„Podívejme se na to. Řekl bych, že mám štěstí. Hned napoprvé se mi podaří najít zápisník samého Kulhavého Bosse.“

V knížce byly sloupce cifer a u nich velmi cenné poznámky. Fred z nich zjistil, že přepadení banky v Socorru vyneslo sto čtyřicet osm tisíc padesát šest dolarů

a dvacet pět centů, dvě pistole a troje zlaté hodinky. Lup z magdalenského dostavníku činil dvacet jeden tisíc sedm set osmdesát tři dolary a čtyřicet centů, čtyři zlaté náramky, dvoje niklové hodinky, jeden perlový náhrdelník, zlaté brýle a dvoje stříbrné náušnice se smaragdy.

„To bych rád věděl, proč kradli i brýle.“

Pojednou se mu zdálo, že slyší na louce za chatou nějaký zvuk. Jako kdyby se někdo brouzдал trávou. Rychle přiskočil k oknu a opatrně vyhlédl ven. Byl to však jen stepní králík. Vyplašil se zafrkáním koně a nyní zběsile uháněl pryč.

Fred si oddechl. Nemohl potřebovat, aby ho tu teď někdo našel. Chtěl z chaty nepozorovaně zmizet. Příležitostně se sem vypraví a chytí Kulhavého Bosse. Chvilí váhal, zda má dát zločincův zápisník zpět do bedničky. Pak jej tam položil. Ať si Kulhavý Boss raději myslí, že tady nikdo nebyl.

Vyvedl z chaty koně a nasedl. Ještě jednou pozorně obhlédl okolí, pak popohnal zvíře na zpáteční cestu k ranči.

Bylo nutno přejet onu podezřelou planinku, kde byl napaden neznámým zákeřníkem. Fred tam vjel velmi pomalu. V ruce třímал colt a pátral po skalách po pohybu. Byl odhodlán vystřelit na první popud. Nic se však nestalo. Planina byla prázdná. Neznámý zmizel. Fred projel nebezpečným místem bez pohromy.

3.

Fred Valby dojel na ranč. Přivázal koně u sloupu verandy a pomalu vystupoval po schůdkách nahoru.

„Zdá se, cizince, že si myslíte, že jste tady vítaným hostem,“ ozvalo se za ním.

Překvapeně se otočil. Stáli tam tři kovbojové. Lenivě si stáčeli cigarety a výsměšně se šklebili. Fred si je prohlédl od hlavy k patě. Zjistil, že to jsou statní hoši, širokých ramen, tvrdých upracovaných rukou a opálených obličejů. Praví honáci z pastvin. Současně si Fred uvědomil, že ho z jakýchsi jemu neznámých příčin nenávidí.

„Jste zde proto, abyste mi to připomínali?“ ptal se zvědavě.

Podívali se na sebe. Co mají dělat? Mají se postavit proti marshallovi, když se jich jinak nebojí?

Odvaha zvítězila.

„Budeme vám říkat, co budeme chtít.“

„Dobrá,“ souhlasil Fred Valby. „Budete však muset nést následky.“

„Vyhrožujete, marshall?“ Jeden z kovbojů, ten prostřední, nebezpečně zablýskal očima a nahrbil ramena. Rukama zajel k pouzdrům s revolverem.

„Chcete se střítet?“ tázal se ještě klidně Fred. Oči mu však ztvrdly. Pastervec to asi zpozoroval, poněvadž jeho zlost se viditelně umírnila. Poněkud ustoupil a přenechal místo svým druhům.

„A co vy, hoši,“ vyjel marshall na ostatní. „Máte-li něco proti mně, vyklopte to!“

Kovbojové se zamračili: Zařáli velké pěsti a udělali proti Fredovi krok. Dokonce i jejich zastrašený druh si dodal odvahy a postoupil s nimi.

Fred pochopil, že se srážce nemůže vyhnout. Po pravdě řečeno, ani na to nepomýšlel. Měl z pranic a střelení vždycky jen potěšení, protože byl mistrem jak ve střelbě, tak v boxu a zápasu.

„Chcete na colty, nebo na pěsti?“ zeptal se suše.

„Vyberte si,“ řekl velkoryse jeden z kovbojů.

„Tedy na pěsti.“

Odložili opasky s revolvéry a očekávali, kdo začne. Fred nechtěl podniknout útok první a kovbojové zase čekali na něj. Ačkoliv hádku vyvolali, přece jen se trochu styděli. Byli tři na jednoho.

„Dělejte, hoši, nechceme tady být až do soudného dne,“ pobízel netrpělivě Fred. „Nebo vás přešla chuť, když vidíte, že jde do tuhého?“

Kovbojové se s válečným pokřikem vrhli do pračky. Šest rukou se sápal po Fredovi. Ale ten uhnul. Kočičím skokem se přemístil více vlevo a popadl jednoho z odpůrců za krk. Rázné trhnutí a kovboj se válel na zemi. Druzí dva byli na okamžik strženi svým nápořem do prázdna a než nabrali dech, aby se otočili, dostali každý bolestivou ránu do žeber. Až vyjekli. Nečekali na další a uskočili stranou. Zatím se zdvihl jejich druh a vyřítil se proti Fredovi s napřaženou pěstí.

Fred se ale neuhnul dost rychle a pěst ho zasáhla do ucha. Byl téměř sražen na kolena a v očích mu jiskřilo. Trochu se zamotal a toho využili ostatní dva, aby se mu vrhli na záda.

Fred ale ještě poražen nebyl. Rázně se osvobodil a levým direktem položil jednoho protivníka na zem. Chlapík se překotil přes koryto k napájení a zapadl do hromady odpadků.

Pak přišel na řadu druhý. Prudká rána pravičkou mu připlácla nos k obličej. Klopýtavě ustoupil, ale Fred byl jako parní válec. Nedal se zastavit dalším rváčem, který se pokoušel obejmout mu nohy a strhnout ho tak k zemi. Jedno kopnutí a mohl dokončit dílo zkázy na druhém kovbojovi.

Ozvalo se chřupnutí a lidské tělo tvrdě narazilo na sloup verandy, odrazilo se a těžce dopadlo do prachu dvora. Fred se zastavil. Sípavě oddychoval. Dva útočníky zneškodnil, zbývá třetí. Ten se zatím poděšeně otáčel po nějakém předmětu, kterým by se mohl bránit.

Hluk zápasu přilákal diváky. Z čeledníku vyběhlo několik kovbojů s předákem a z domu vyběhla Lettie.

„Proboha!“ vykřikla. „Co se to tu děje!“

Kovboj podnikl útok. Fred čekal. Jen se trochu uhnul před útočící pěstí a pak sám vyrazil. Brzy zahnal soupeře do defenzivy a pak několika krátkými suchými ranami zápas ukončil.

Kovboj odlétl o několik kroků dozadu a upadl na zem. Byl v mrákotách. Fred si otřel potlučené klouby a urovňoval si vestu. Teprve pak si všiml dívky. Rychle si přihladil rozcuchané vlasy a upravil si nákrčník. Omluvně se usmál.

„Nemohl jsem za to, slečno Wallenová,“ pravil tiše. „Sami začali.“

Lettie nepromluvila. Dívala se na prvního rváče. Právě se zdvihal se země. Hlava se mu ještě točila. Musel se podržet koryta na napájení, aby neupadl. Pak se pomalu napřímil a pohlédl na Freda.

„Dostal jste nás,“ řekl unaveně. Trochu se zapotácel a vykročil k marshallovi. Fred se domníval, že ještě nemá dost a napřáhl ruku, aby zabránil v dalších násilnostech. Ale mylil se. Kovboj si jen přál stisknout mu pravici.

„Nemáte-li nic proti tomu, rád bych vám podal ruku,“ řekl a na tváři se mu objevil matný úsměv. „Jste správný chlapík. Nás tři ještě nikdo nepřemohl. A to jsme teď bojovali tři proti jednomu, a přece jste nás spořádal. Tady je moje ruka.“

Fred mu sevřel pravici. Pochopil, že zvítězil nejen tělesně, ale zejména přemohl odpor proti své osobě. Kovbojové u čeledníku už ztratili své zamračené tváře a pobaveně se šklebili. Byli to správní hoši a měli rádi statečnost.

Jen Lettie ještě nebyla spokojena.

„Scotty, pojďte sem,“ nařídila.

Kovboj se pomalu rozkolébal k verandě: „Přejete si, slečno?“

„Ráda bych věděla, co to zde bylo?“ Dívčin hlas zněl hodně ostře. Na čele se jí udělala kolmá vráska. Kovboj rozpačitě pokrčil rameny.

„Nu trochu jsme se nepohodli,“ řekl a pohledem prosil Freda o pomoc.

„Nic to nebylo, slečno Wallenová. Malé nedorozumění. Již je to urovnáno,“ usmál se Fred a položil kovbojovi přátelsky ruku na rameno. „Hoši a já jsme jen měřili své síly.“

Zatím se zdvihali dva ostatní zápasníci. Nejprve se polekaně podívali na Freda, jestli nemá chuť do dalšího zápasu. Potom zpozorovali svou velitelku a byli ještě rozpačitější. Věděli, že slečna Wallenová nemá ráda rvačky.

„Hoši,“ vyzval je Fred. „Doufám, že již nemáte nic proti tomu, abych si dělal, co sám uznám za dobré.“ Nechtěl před Lettií prozradit, pro jakou příčinu bitka počala.

Kovbojové horlivě přikývli. Jejich bojovnost byla otřesena. Když viděli, že jim marshall podává ruku, v duchu si oddychli, že to tak dobře dopadlo a radostně mu ji stiskli.

„Nešel byste do domu, marshall?“ ozvala se Lettie Wallenová. Fred se otočil a přikývl.

„Milerád.“

Zašli do domu. Poražení zápasníci pomalu odcházeli do čeledníku. Předák se na ně výsměšně šklebil. Neřekl ani slovo. Ostatní honáci je přijali přátelsky. Zápasili a prohráli, dobrá, ale prohráli čestně. Ten marshall byl po čertech rychlý.

Lettie ukázala Fredovi v jídelně na židli a sama se posadila naproti němu. Tvářila se velmi omluvně.

„Nesmíte se na hochy zlobit,“ řekla. „Jsou poněkud ukvapení a nemají rádi cizí muže v domě. Víte, oni jsou tak trochu . . .“ hledala slova, „tak poněkud . . . do mne zamilovaní a v každém muži vidí svého soka.“ Zrudla, ale pohlížela mu zpřímá do tváře.

Usmál se. „Třeba ve mně vidí soka oprávněně,“ pravil vesele.

„Nerozumím,“ řekla zmateně. Věděla ovšem až příliš dobře, co míní. Odvrátila

zrak od jeho tváře. Zpozoroval to a v duchu se zaradoval. Kdyby neměl žádné naděje, byla by se na něho hrdě podívala a řekla mu své mínění rovnou do očí.

„Na uchu máte krev,“ řekla potom, aby zakryla své rozpaky.

Vytáhl z kapsy lhostejně šátek, aby se otřel. Maně se na něj podíval a poznal onen tajemný navoněný šátek z chaty nad propastí. Odložil jej a vytáhl svůj.

„Můj šátek,“ zvolala překvapeně Lettie a vzala cenný nález do ruky. „Kde jste k němu přišel?“

„Našel jsem ho v malé chatce, tam nahoře v horách,“ odpověděl lhostejně.

„V chatě na horách?“

Lettie se viditelně lekla. On si toho však nevšiml. Zabýval se krvácejícím boltcem.

„Neznám žádnou chatu v horách,“ pravila ostře, jako by jí vytýkal, že v ní šátek ztratila.

Fred si uvědomil, že vlastně vyvedl hloupost, když se zmínil o své návštěvě v chatě. Vždyť to přece chtěl uchovat v tajnosti. Ale hloupost, řekl si potom, však je to kvůli Kulhavému Bossovi. Slečna Wallenová s ním stejně nemá nic společného.

„Je to tam nahoře pod tím ostrým štítem,“ pravil a ukázal oknem zcela opačně, než chata skutečně stála.

„Tam?“ tázala se Lettie nedůvěřivě.

„Ano, je tam mělké údolí a v něm malý opuštěný srub. Asi jste ten šáteček ztratila a nějaký osamělý zlatokop ho našel a donesl do svého obydlí. Asi k němu večer číchal a opájel se jeho vůní.“ Zasmál se. Chtěl ji odvrátit od dalšího vyptávání.

Lettie jeho slova stačila. Odložila šáteček a zadívala se zpříma na Freda.

„Zdá se, že jste již zcela zdrav, marshalle, když děláte takové vyjízdky,“ řekla. „Co budete nyní podnikat?“

„Budu se muset vrátit do města,“ odpověděl. „Ale vězte,“ naklonil se k ní a vzal ji za ruku, „nechce se mi od vás.“

Sklopila oči a začala rychle dýchat. Fred cítil, jak se jí zachvívá ruka. Vstal a přistoupil těsně k ní.

„Rád bych vám něco řekl,“ začal tiše. „Já . . .“

Přerušila ho. Vyskočila a vytrhla mu ruku. „Ne, pane,“ pravila vzrušeně. „Neříkejte to. Já . . .“ zmlkla a odstoupila od něho.

„Chcete tím říci, že jsem se mýlil, když jsem si myslel, že bych u vás přece jen mohl mít nějakou naději?“

„Ne,“ řekla rychle, ale pak toho litovala, protože udělala podrážděný posunek, jako kdyby se na sebe zlobila.

Chvilí se na ní zkoumavě díval, pak jí vzal onen modrý šáteček z ruky a zastrčil si ho do kapsy u vesty.

„Bude mi vás stále připomínat,“ řekl vážně. „Jednoho dne ho vyměním za vás.“

Okamžik to vyhlíželo, jako by mu chtěla padnout do náruče. Pak se ovládla a téměř lhostejně mu řekla:

„Nerada bych vám poskytovala klamné naděje, marshalle. Chcete odjet?“

„Ještě dnes. Musím do Magdaleny, abych tam zorganizoval výpravu za Kulhavým Bossem?“

„Za Kulhavým Bossem?“

„Ovšem. Kvůli němu jsem tady. Poslali mě, abych toho darebáka dopadl a přivedl za mříže. Také to učiním. A možná, že mimo tento úspěch budu mít i jiný . . .“ významně se odmlčel a tazávě se na ni usmál. Lettie Wallenová před ním stála vzprímeně, ztuhlá jako socha. Hleděla kamsi přes jeho hlavu z okna do okraje. Neodpověděla.

Fred Valby se zamračil. Snad od ní čekal něco jiného. Chvilí se díval do země. Pak napřímil ramena a vzal ji za ruku.

„Děkuji vám za všechno, co jste pro mne vykonala.“ řekl vřele. „Možná že jsem se mýlil, když jsem si představoval . . . eh, nechme toho. Vy jste dobrá ke každému, ujala jste se mne, protože je vám laskavost vrozená. Já hlupák myslel, že jste tak učinila kvůli mně, nu, moje domýšlivost dostala za vyučenou. Ale přesto bych vám rád řekl, že vás mám rád. Zamiloval jsem se do vás hned při prvním pohledu, kdy jsem se ještě domníval, že jste přelud, vyvolaný horečkou. Miluji vás opravdově, a nemáte-li vy ráda mne, počkám. Snad jednou . . .“

„Jděte už,“ vyrazila ze sebe namáhavě a odvrátila hlavu.

„Na shledanou . . . Lettie . . . Přijdu se zeptat, až dopadnu Kulhavého Bosse.“

Otočil se a rázně vyšel.

V tu chvíli Lettie vzlykla. Opřela hlavu o rám u okna a propukla v pláč. Neslyšela, jak se Fred loučí na dvoře a nevnímala ani doznívající dusot kopyt.

„Miluji ho a nesmím,“ vzdychla a stírala z tváře slzy modrým šátečkem, stejným, jaký si odnášel marshall Valby.

Když asi po půlhodině vstoupil do jídelny předák Rubell, našel svou velitelku ještě se slzami na tváři. Udiveně se zarazil.

„Co se stalo, slečno?“ zeptal se.

Lettie přestala plakat. Zastyděla se před předákem a spěšně své slzy setřela.

„Nic to není Rubelli,“ řekla chvějícími se rty. „To já . . . to já jen tak. O to se nestarejte.“

„To vy jen tak,“ zabručel Rubell nevrle. „Nic mi nenamluvíte. Vím, že je za tím ten marshall. Ale já mu . . .!“

„Ne předáku. Nic nebudete podnikat,“ zarazila ho. „Marshall je správný muž. Hoši na ranči to uznali. Však jste si všiml.“

„To jsem si všiml.“ Předák k ní přistoupil a podíval se jí pevně do očí. „Ale ten chlapec jde za Kulhavým Bossem!“

Lettie Wallenová sklonila hlavu a hryzla se do rtů. „To je právě to hrozné,“ zašeptala.

4.

Do Herdsova krámu vstoupil muž s marshallskou hvězdou na vestě. V obchodě bylo asi sedm mužů. Všichni se zvědavě otočili k vstupujícímu. Vždyť to je ten muž, který odjel před časem se šerifem.

Bůh ví, jak se do města dostala ta pověst o zastřelení šerifa a poranění marshalla. Lidé z Wallenova ranče ji sem nedonesli, ale přesto vešla ve známost ani ne den po oné nehodě ve skrytém kaňonu.

Po čase se stejným způsobem město dozvědělo, že marshall Valby se léčí na Wallenově ranči. Všichni občané netrpělivě očekávali, co se stane dál, zda marshall zanechá stihání Kulhavého Bosse, či zda vyvine novou činnost. Většina lidí byla toho mínění, že se marshall nevzdá.

„Nevíte, kdo je Dvoupistolový Kid?“ říkali. „Ten se nezalekne jedné rány. Počítám, že Kulhavého nakonec přece dostane.“

Nyní byl marshall ve dveřích Herdsova obchodu a pátravě se rozhlížel po přítomných. Hledal obchodníka.

Herds se vynořil ze skladu. Přes rameno nesl velký pytel mouky. Freda nezpovrhoval, až když se před ním roztáhl stín a vysoká postava mu zatarasila cestu.

„Jak se máte, marshallu?“ vyrazil ze sebe překvapeně. Neočekával, že uvidí zástupce zákona tak brzo.

„Jste v místním výboru,“ oslovil ho Valby bez úvodu. „Potřeboval bych s vámi se všemi mluvit.“

„Myslíte, abych svolal místní městský výbor?“ ptal se Herds. Byl touto žádostí poněkud překvapen. Nebývalo zvykem šerifů svolávat výbor starších. Každý šerif býval naopak rád, že s městským výborem nepříjde do styku, poněvadž mu tam vždycky vytýkali, že Kulhavý Boss je ještě na svobodě. Marshall spojených států má ovšem zcela jinou a větší pravomoc než obyčejný šerif a to stojí za uvážení. Mohl by celému výboru uložit ještě nějaký úkol. Herds se oťrásl strachy. Pane Bože, jen aby nechtěl na výboru nějaké peníze. To by bylo nejhorší, co by dosud městské stařešiny potkalo. Již jednou se sice pokusil podobnou žádost vznést na výbor jeden z bývalých šerifů Magdaleny, ale do týdne byl sesazen.

„Myslím, abyste svolal městský výbor,“ pokývl hlavou Fred Valby.

„Chcete jít za Kulhavým Bossem, Dvoupistolový Kide?“ ptal se kupující.

„Jistěže, pane. Zítra seženu patrolu a vyrazíme. Do měsíce bude tento kraj zbaven své metly.“

„Kdy mám svolat výbor?“ staral se Herds.

„Co nejrychleji. Dejte mi vědět do Palace hotelu. Budu tam bydlet.“ Fred pozdravil pokynem hlavy a vyšel ven. V krámu to začalo vřít.

„Neříkal jsem, že půjde za Kulhavým?“ vzkřikl vzrušeně tlustý Christmas, jinak povozník. „To je chlapík, co? Vsázím se o dvacet kulatých, že ho do měsíce bude mít, jak říká.“

„Přijímám sázku,“ zabručel Herds.

Povzbuzení Christmasem a Herdsem začali i ostatní uzavírat sázky na schopnosti Dvoupistolového Kida. Ten zatím pomalu kráčet k Palace hotelu. Chtěl nevíšmavě minout úřadovnu zavražděného šerifa, ale vtom na něj někdo z okna zavolal.

„Nemáte chvíli čas, marshall?“

Otočil se a spatřil z okna vyhlížet jakéhosi černovlasého zarostlého muže. Na prsou se chlapíkovi třpytila šerifská hvězda.

„Trochu času bych měl,“ řekl Fred a tázavě se podíval na muže.

„Pak byste mne mohl navštívit. Jsem Smith, zdejší náměstek šerifa.“

Fred Valby tedy vstoupil do šerifovy úřadovny. Na okamžik se mu objevil před zrakem nešťastný šerif Perkin. Pak stál tvář v tvář šerifovu náměstkovi. Smith byl urostlý muž atletické postavy. Pohled měl upřený a pronikavý. Správný policista, myslel si Fred, avšak najednou cítil, jako by ho něco před tímto mužem varovalo. Přemohl to a potřásl mu rukou.

„Jsem Valby, marshall ze Santa Fé.“

„Jsem rád, že vás poznávám, marshall,“ řekl Smith. „Vaše jméno se proslavilo po celém Západě.“

„Well,“ řekl pomalu Fred. „Vy tedy zastupujete šerifa Perkina. Musím vám tedy povědět, že zemřel. Byl zákeřně zastřelen v jedné roklí u Velké pánve.“

„Neříkáte mi žádnou novinku, marshall,“ usmál se náměstek Smith. „Tohle všechno víme.“

„Kdo to sem přinesl?“

Smith pokrčil rameny. „To neví nikdo. Prostě se to sem dostalo. Víme, že šerif Perkin byl zastřelen a že byl pastevcí z Wallenova ranče ihned pochován na místě, kde zemřel.“

„Dobře,“ souhlasil Fred. „To je pravda. Řeknu vám ještě podrobnosti a napíšeme spolu hlášení.“

„Ihned?“

„To počká. Mám dnes něco důležitého na práci. Pojdte se mnou. Máte připravené zbraně, kdybychom museli náhle odjet?“

„Zbraně mám vždycky pohotově,“ ušklíbl se náměstek sebevědomě.

Fred Valby pokynul ke dveřím a vyšli. Zamířili přímo do Palace hotelu. Fred kráčet těsně vedle domů, Smith po jeho boku. Zahýbali právě za roh ulice, když se odkudsi shora ozval výstřel. Střela se otřela Fredovi o rukáv. Smith se ihned vrhl po břiše stranou do bezpečí za roh domu, kdežto marshall hbitě od boku vystřelil.

Všechno se událo tak rychle, že okolojdoucí si uvědomili nebezpečí, až když bylo po boji. Další rána se neozvala, zato z vikýře ve štítě protějšího domu se se zachroptěním svalil muž. Jeho tělo temně bouchlo na dřevěný chodník.

Fred pátral po dalším pohybu ve vikýři. Nikdo další tam však už nebyl. Muž dole na chodníku se nehýbal. Náměstek Smith vstal ze země a přešel ulici. Sehnul se u násilníka a obrátil ho na záda. Něco zabručel a zavrtěl hlavou. Pak se podíval na přicházejícího Freda.

„Neznám toho chlapa. Nikdy jsem ho ve městě neviděl. Asi vás chtěl odstřelit.“

„Snad,“ řekl Fred. Poklekl u neznámého muže a prohlédl si ho. Byl to zavalitý

chlap, vyhlížející dost dobromyslně – alespoň pokud se to ještě dalo poznat. Rysy hyzdila střelná rána přímo do čela.

„Závidím vám tu střelu,“ zabručel Smith. „Nebylo ani vidět, že jste táhl, a chlap ji dostal přímo doprostřed. Proto vám říkají Dvoupistolový Kid?“

„Nebylo to nic, co by stálo za řeč. Všiml jsem si však, že vy jste nevystřelil.“

„Byl jsem překvapen,“ přiznal Smith. „Nejsem tak pohotový střelec.“

„Tohohle zákeřníka neznáte?“ Fred Valby zajel rukou do kapes u vesty mrtvého. Vytáhl malý lístek. Přečetl několik slov a hvízd. Stálo tam:

„Odstraňte Dvoupistolového Kida.

Přijede dnes do Magdaleny.“

Žádný podpis. Fred podal lístek náměstkovi. Smith vzkaz přečetl.

„Poslali ho na vás,“ řekl.

Fred přikývl.

„Kulhavý Boss má zájem na tom, abych zmizel z tohoto světa.“

Náměstek Smith neodpověděl. Podivně mu zasvítily oči. Podíval se kvapně do jednoho okna domu, odkud útočník vystřelil. Fred zatím prohledával opasek mrtvého. Našel tam několik dolarů. Jinak nic, co by prozradilo jeho totožnost.

Vzpřímil se. „Pojďme, prohlédneme dům. Střelil z půdy.“

Vešli do domu a byli uvítáni majitelem, urputně vyhlížejícím mužem, který se zapřísahal, že na půdu žádného člověka nepustil. Nedbali jeho řečí a pečlivě prohledali celý dům až po sklepy. Nenašli nic, jen na půdě byla vystřelená nábojnice a puška.

Nepřítel spokojen s výsledkem prohlídky, marshall vyšel a zamířil do hotelu. Teď již nešel tak bezstarostně. Události ho poučily. Kulhavý Boss je všeho schopen. Smith krácel vedle něho a občas se obezřetně ohlédl. Do Palace hotelu došli bez nehody.

Fred si dal drink a čekal na městský výbor.

Uplynulo asi půl hodiny, než přišel Herds do nálevny.

„Výbor vás čeká, marshall,“ hlásil a ukázal ven.

„Kde?“ ptal se Fred.

„V bance. Bankéř Dackert je předsedou výboru.“

Fred řekl Smithovi, aby šel také, že ho bude potřebovat, kdyby bylo nutno něco zařídit, a vyšli z hotelu. Herds je zavedl do banky. V soukromé úřadovně bankéře Dackerta sedělo již několik mužů. Byli to městští výboři. Mezi nimi seděl pan Christmas, Kenill, místní správce dostavníkové stanice, Corlay, majitel Palace hotelu a zdejší lékař Sudherland.

Bankéř Dackert uvítal příchodí suchým, dalo by se říci mrzutým úsměvem. Nabídl jim židle a sám se posadil do čela stolu.

„Nuže,“ počal, „marshall by nám mohl říci, proč nás dal svolat.“

Fred Valby vstal a vážným pohledem přelétl všechny tváře vzhlížející k němu v neblahém tušení, že na nich bude něco nepřijemného chtít.

„Pánové,“ řekl, „vaše město je jedním z nejhůře vedených míst, co se týče pořádku a hlavně bezpečnosti.“

Mužové výboru se neklidně zavrtěli na židlích. Zřejmě jim výtky nebyla po chuti. Marshall však na to nedbal a mluvil dál.

„Nechci tvrdit, že je to všechno vaší vinnou, ale tak docela bez vašeho přičinění, vlastně nepřičinění to není. Pánové, blaho vašeho města vám neleží příliš na srdci.“

„Protestuji,“ začal zhurta Herds, ale byl rázným maršallovým pohybem umlčen.

„Nemá smysl protestovat, pane,“ krotil ho Fred. „Bude lepší, když nyní napravíte, co bylo pokazeno. Snad liknavostí, snad neschopností.“

„Dobrá,“ řekl bankéř Dackert. „Co tedy chcete dělat. Upozorňuji vás předem, že finanční možnosti města nejsou právě skvělé.“

„Správně,“ přidali se sborem ostatní. Bankéř se dotkl jejich nejbolestivějšího místa. Přece na nich marshall nesmí chtít, aby sáhli do vlastních kapes.

„Finanční možnosti s tím nemají co dělat,“ odvětil Fred. Všem rázem spadl kámen ze srdce. „Penězi Kulhavého Bosse neporazíme. Na toho musíme jít olovem. Chci na vás, abyste mi dali k dispozici třicet jezdců, střelivo pro ně a něco potravin. Zaručím se vám, že do měsíce se bude Kulhavý Boss houpat tady na náměstí nebo bude mrtev.“

„Vaše slova zní velmi pěkně,“ usoudil Dackert. „Budeme o tom přemýšlet.“

„To je právě to, co nebudete,“ řekl rázně Fred. Dackert překvapeně vytáhl obočí. Co si to ten marshall dovoluje? Jeho, předsedu městského výboru, přerušovat, nebo dokonce mu něco zakazovat. Ale Fred už byl v ráži.

„Vidím, že jste tady víc přemýšleli, než jednali. A to byla chyba. Teď se tu ale bude jednat. Přemýšlení si necháte na pozdější dobu.“

„Pane, příliš si dovolujete,“ pravil Dackert z vysoka.

„Budu si dovolovat tolik, kolik uznám za dobré,“ odsekl Fred suše. „Doufám, že víte, jakou mám pravomoc. Tady teď poručím já a nechcete-li se podřídít, řekněte to přímo!“ Ani se nenadáli a hleděli rovnou do ústí maršallových coltů. Pozdvihli oči a zadívali se na Valbyho. Byly to velmi chladné oči. Přímé ledové a dávaly mimoděk výstrahu.

„Well, marshall,“ řekl rychle Herds. „Nemáme v úmyslu překážet vám ve vaší práci. Bude naší největší radostí, když tento kraj očistíte od bandy Kulhavého Bosse. Dackert to jistě tak nemyslel, on je zvyklý na tempo schůzí ve svém oboru a zcela nepochopil vaše energické jednání.“

„Herds má pravdu,“ bručel bankéř. „nemyslel jsem to tak. Jistě, že vám dáme patrolu a všechno, oč požádáte. Můžete ty bouchačky zastrčit.“

Fred se smíchem zastrčil zbraně a přítomní si oddychli. Žádný z nich si nepřál, aby se dostal do směru palby Dvou pistolového Kida.

V místnosti zabzučela moucha a otřela se Kidovi přímo o nos. Marshall instinktivně ucukl a tím si asi zachránil život.

Někde venku zazněla rána z pušky, okno bankéřovy pracovny se s cinkotem rozlétlo a něco hvízdlo vzduchem přímo před Fredovým nosem. Pak se to zarylo do masívní knihovny.

„Co to má znamenat?“ vydechl bankéř a nímovolně se přikrčil.

Fred Valby bleskem vytrhl zbraně a přiskočil k oknu. Neměl však nikde terč, na který by se dalo pálit. Bankéřova pracovna měla okno do dvorů. Bylo odtud vidět až daleko na pastviny. Nikde v dohledu nebyl žádný člověk. Nikde se nic nepohnulo. Kraj jako by vymřel.

„Někdo sem střelil!“ šeptal vyděšeně Christmas.

„To jste na něco přišel,“ ušklíbl se marshall. „Všichni víme, že sem někdo střelil. Ale kdo?“

Freda to rozzlobilo. Již druhý zákeřný útok dnešního dne. Tentokrát jen taktak, že vyvázl živě. Nemá ani možnost zákeřníky chytit. Vztekla se otočil na bankéře.

„Pěkné poměry máte ve městě,“ procedil mezi zuby. „Kdejaký křovák s puškou tady beztréstně ohrožuje životy pokojných občanů.“

Bankéř lhostejně pokrčil rameny. Zdálo se, že on jediný se dokonale ovládá. Ostatní výboři se ještě polekaně krčili. Pokud možno co nejdále od okna, aby byli kryti, kdyby zákeřník působil ještě dál.

„Bude na vás, marshall, abyste zde zavedl klid a pořádek,“ pravil Dackert. „My jsme na to slabí. Rádi vám však poskytneme jakoukoliv pomoc.“

Fred stále ještě pozoroval krajinu. Zdálo se mu, že se něco pohnulo tam za řídkým křovím lemujícím cestu. Poslal tam několik kulek a spokojeně se zašklebil, když slyšel bolestný výkřik. Pak se na cestě objevil muž. Prchal zděšeně pod ochranu nejbližšího stavení. Držel se za paži. Fred za ním vystřelil, ale zbytečně. Nezasáhl. Chlapík zmizel za prvním domem ulice.

„Zmizel,“ poznamenal bankéř.

„Tak je to vždycky. Lupiči nejsou nikdy dopadeni,“ pravil Herds.

„Je zraněn,“ míní Fred. „Musí se nechat ošetřit. Doktore Sudherlande, máte možnost. Ten chlapík přijde k vám a bude chtít, abyste mu ránu ošetřil. Chytíte ho a přivedete k šerifovi.“

Doktor Sudherland se nepokojně ošíval.

„Well,“ pravil váhavě. „Je sice víc než jisté, že bych toho lumpa chytil, ale je zároveň jisté, že by mě v nejbližších dnech banda odstřelila. Jsem prozíravý člověk a mám rád život.“

„To znamená, že mi odpíráte pomoc,“ pronesl hrozivě marshall. Sudherland se uhnul jakoby před ranou a vztáhl na obranu ruku.

„Musíte se vžít do mého postavení, marshall,“ pravil. „Nejsem pistolník, abych dovedl čelit útokům bandy. Každý zlotřilec mne může kdykoliv odstřelit jako bezbranného chlapce. A město potřebuje lékaře. Ne, marshall, já zločince chytat nebudu.“

„Nu, dobrá,“ řekl Fred s odporem. „Jak chcete. Chytím si je tedy sám. Pane předsedo, potřebuji do večera třicet ozbrojených jezdců, a potravu pro ně na týden.“

„Budete je mít,“ slíbil Dackert a vstal. Tím byla schůzka u konce.

„My se půjdeme podívat, kam nám zmizel ten ptáček, co po mně střelil,“ pravil Fred k pomocníkovi Smithovi. Vyšli do ulice.

5.

Po úzké horské cestě se vinul had jezdců. Byla to Fredova patrola. Třicet po zuby ozbrojených mužů jelo již druhý den stále bez zřejmého cíle po horských úbočích. Mnozí z nich se pohrdlivě ušklíbovali. Byli již nejméně desetkrát na takové marné honičce za bandity. Čekali, že budou bloudit ještě alespoň tři dny, než bude marshall poražen.

Netušili však, jaký má Fred Valby plán. Nevěděli, že bloudí horami jen pro oklamání bandy. Museli napřed utvrdit Kulhavého Bosse v domněnku, že jdou do hor nazdarbůh a že mají jedinou naději, že narazí na bandu náhodou.

Fred se však chtěl již dnes uhnout k Velké pánvi, aby se tam usadil přímo v chatě Kulhavého Bosse. To byla jeho výhoda před předešlými stíhateli. Věděl, kam velký lupič chodívá. Šlo jen o to, dostat se tam nenápadně. Dopravit třicet mužů s koňmi nepozorovaně na malou planinku v horách, to je jistě dost obtížný úkol.

Ale Fred nebyl ani na okamžik na pochybách, že to dokáže. Kvečeru zahnul s jezci přímo k Velké pánvi. Dnes chtěl jet nejméně do půlnoci, aby tma skryla pohyby jeho patroly zvědavým očím.

Nepočítal však se svým mužstvem. Hochům se nelíbilo cestovat celý den a ještě polovinu noci. Reptali. Nakonec prohlásili, že nepojedou, ať si jede marshall sám.

Fred dal zastavit a když muži sesedli, přivolał je k sobě a okamžik jim nepohnutě pohlížel do tváří. Pak se ozvalo šest výstřelů. Opravdu, nikdo netasil zbraň a přece zabouřilo šest ran tak rychle po sobě, jako kdyby někdo střílel strojní puškou. Mužové patroly stáli jako zkamenělí a s otevřenými ústy zírali na malý zázrak.

Fred Valby totiž bleskurychle vytrhl zbraně a střílel jednomu muži do klobouku. Jak klobouk padl, stihlo jej ještě pět ran. Pak marshall vyfoukl dým z hlavní a nabil colty. Opět se podíval přítomným do tváří.

„Myslím,“ řekl, „že tato malá ukázka mých střeleckých schopností postačí, abyste si uvědomili, že předčím ve střelbě kohokoliv z vás.“

Muži mlčeli. Hleděli raději do země, jen aby se nemuseli podívat marshallovi do očí. Co kdyby si vybral některého z nich a chtěl na něm předvést další ukázkou svých schopností.

„Jste muži patřící patroly. Stíháte největšího zločince celého okresu. Byli jste vzati pod přísahu, kde jste prohlásili, že budete poslouchat mé rozkazy. Nuže, je mým právem zatknout každého, kdo se rozkazům protíví, a přivést ho před soud. Já však učiním něco jiného. Nemiluju průtahy se soudy. Vyřídím si všechno sám a na místě. Kdo z vás nechce pokračovat v cestě, ať vystoupí a odstřílí si to se mnou!“

Vhodil colty do pouzder a čekal. Nikdo se ani nepohnul.

„Dobře, hoši,“ řekl vážně. „Nasedněte na koně a pojedeme přímo za Kulhavým Bossem. A ještě něco vám připomínám. Šerif Perkin si naříkal, že vždy, když došlo ke srážce s bandity, nechali jste ho na holičkách. To musí přestat. Jakmile bych u někoho z vás zjistil zbabělost, bez milosti ho odstřelím, protože zbabělci opovrhují.“

Hoši se krádmio podívali jeden na druhého. Nelíbilo se jim to. Tento muž nebyl jako předešlí šerifové. Byl nebezpečný nejen pro zločince, ale i pro vlastní lidi.

„Na koně,“ přerhl jim myšlenky rázný rozkaz. Jako stroje se vyhoupli do sedel a vyrazili ostře za Fredem.

Jeli až do půlnoci. Bez reptání. Takovou moc má revolver v ruce zkušeného střelce. O půlnoci se zastavil na dně hlubokého kaňonu. Fred nařídil rozdělat tábor. V pěti minutách hořel malý oheň a tři muži se u něj oháněli pánvemi plnými slaniny.

Po večeři se každý natáhl, pod hlavu dal sedlo, přetáhl přes sebe pokrývku a hleděl co nejdříve usnout. Fred si lehl dál od ostatních pod převislou skálou. Nechtěl usnout hned, dělal si ještě plán na zítřek. Pak však nemohl odolat hlásící se přírodě. Vřeka se mu zklížila a procitl, až když slunko vyskočilo na obzor.

Rychle vyběrcoval členy patroly a naléhal na ně, aby co nejdříve vyjeli. Podařilo se mu přimět je k jakémusi spěchu a zakrátko již byli na cestě ke skryté chatě nad propastí u Velké pánve. Fred je vedl, pokud bylo v jeho možnostech tak, aby se vyhnuli pozemkům Wallenova ranče a aby je nikdo neviděl.

Tak se také skutečně dostali nepozorováni téměř k chatě Kulhavého Bosse. Vyjeli na onu planinu, kde byl Fred přepaden, a tam zastavili. Bylo nutno proslédit terén, zda se tu někdo neukrývá. Fred věděl, že jediný svědek jejich příjezdu k chatě by celý plán zkazil.

Nařídil čtyřem mužům, aby slezli s koní a prohledali okolí. Nepříliš ochotně se dali muži do plnění rozkazu. Jen se rozlezli po skalách, vyšel z jedné rozsedliny muž a zdánlivě lhostejně se loudal k patrole. Zastavil se před Fredem a drze se mu zašklebil do obličeje.

„Hledáte zde poklad?“ ptal se uštěpačně.

„Ne,“ řekl vážně Fred. „Hledáme zde vás.“

Ačkoliv nikdo neudělal jediný hrozivý pohyb, přece se cizinec znatelně ulekl. Poněkud ustoupil a spustil ruce ke zbraním. Měl po obou stranách stehy po těžké pětačtyřicítce.

„Mne?“ ptal se nedůvěřivě. Pohlédl stranou, jako by hledal nějakou možnost útěku. Ale všude dokola byli jezdci a každý z nich se tvářil velmi divoce. Všichni byli těžce ozbrojeni.

„Ano, vás,“ pověděl klidně Fred.

„Proč?“

„Chceme si vás vzít s sebou jako člena bandy Kulhavého Bosse.“

Teprve teď si muži uvědomili, že mají před sebou člena Bossovy tlupy. Chlapík byl oblečen do stejnokroje banditů. Měl na sobě černou vestu a černý klobouk. Kolem krku měl uvázaný modrý šátek. Fred ho vlastně nepoznal podle oblečení, protože nevěděl, že banda nosí jakýsi ustálený oděv. Věděl však, že tady ve skalách má banda hlídače, aby nikdo náčelníka v chatě nepřekvapil. Že muž byl tady i teď, uspokojovalo Freda ještě víc, protože si byl jist, že Kulhavý Boss není daleko.

Muž strnul, jako by byl opářen. Oči vytřeštil na Freda a ruce se mu roztrásky.

„Jak to myslíte?“ ptal se chvějícím se hlasem.

„Tak, jak to říkám,“ odpověděl Fred a dal dvěma mužům znamení, aby se chlapíka chopili. „Jste členem bandy Kulhavého Bosse.“

„Nejsem.“ Bylo na něm vidět, jak se chvěje.

„Nemám v úmyslu tady s vámi ztrácet čas. Moji lidé vás zajistí. Je někdo v chatě?“

„Není – vlastně...“ Muž se odmlčel. „Nevím o žádné chatě.“

„Řekl jste dost,“ konstatoval Fred spokojeně. „Nemusíte už mluvit. Nesahejte na ty pistole!“

Bandita kvapně odtáhl ruku od pažby coltu. Než se nadál, přiskočil pak jeden z Fredových mužů a odebral mu oba colty i malý derringer, ukrytý na prsou. Potom zajatce posadili do sedla k šerifovu pomocníkovi Smithovi a patrola pokračovala v cestě.

Dojeli až na rovinku, kde stála chata. Fred dal rozkaz, aby se roztáhli do řady a vzali chatrč útokem, kdyby se její obyvatelé pokusili o odpor. Pro jistotu pohrozil mužům svými revolvéry, kdyby je napadlo vzít po prvním výstřelu do zaječích.

Ale chata byla prázdná. Fred byl zklamán. Smutně prohlížel všechny kouty, ale zbytečně. V truhličce našel jen zápisník Kulhavého a něco zlata a skvostů, ale po majiteli ani památky. Kulhavý Boss tady nebyl.

Patrola zůstala v sedlech. Všichni pohlíželi tázavě na marshalla, co nyní podnikne. Fred popošel k zajatému banditovi a jedním pohybem ho strhl s koně dolů. Postavil ho před sebe.

„Kde je Kulhavý Boss?“ vyjel na něj.

Bandita zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Rázem se díval do ústí Fredova coltu. „Kde je Kulhavý Boss?“

„Opravdu nevím.“ Banditův hlas skoro prosil. „Nelžu, marshall, opravdu mluvím pravdu, nevím, kde je Boss. Jsem jen strážcem chaty. Kulhavý Boss mi neříká, kdy přijde.“

Fred viděl, že muž mluví pravdu. Zamračil se. Co je mu to platné, že je v banditově doupěti, když Boss je pryč.

„Zůstaneme zde?“ ptal se náměstek Smith. Fred přisvědčil.

„Ano, ať všichni ukryjí koně, kde se to dá. Deset z vás půjde do chaty a ostatní zaujmou pozice okolo. Smith a vy,“ ukázal na vysokého černovlasého muže, dívajícího se lačně na vězně, „vy se půjdete skrýt nedaleko vchodu, kdyby někdo vjel na planinu, abyste mu mohli zamezit ústup.“

Smith lhostejně kývl. Zato druhý muž, jmenoval se Durdill, téměř jásal. Radostně prohlížel zbraně a zkoušel jimi zamířit na své druhy. Smith si vzal ještě do láhve vodu a pomalu odjížděli. Brzy zmizeli s koňmi v hustém houští nedaleko vchodu na rovinku.

Nastal dlouhý čas čekání. Patrola se rozložila na příkázaných místech, muži pojedli a krátili si dlouhou chvíli kartami. Fred Valby studoval zápisník Kulhavého Bosse. Byl veden velmi pečlivě, ale nebylo možno z něj nikoho usvědčit, protože všichni členové bandy byli vedeni pod znaky. Proto taky žádné jméno v knížečce nebylo.

Uplynula hodina a téměř i druhá, když muž, který měl hlídku u okna, vyskočil a ukázal do kraje.

„Durdill dává znamení. Někdo asi přijíždí!“

Fred byl mžikem u okna a vyhlédl ven. Křikl polohlasem několik povelů mužům, rozloženým kolem, a sám vytáhl zbraně. „Hoši, na svá místa! Nestřílejte, dokud nedám povel. Chci ty lumpy přinutit, aby se vzdali po dobrém.“

„Pochybují, že se to podaří,“ bručel jeden z mužů a téměř lítostivě pohlížel na svou pušku. Nebyl asi příliš velký hrdina a nic by ho nepotěšilo víc, než kdyby lupiči složili zbraně bez odporu.

Všichni ztichli a napjatě očekávali příchod banditů. Poblíž křoví, kde byl ukryt Durdill a Smith, se objevil jezdec. Stanul a pozorně obhlédl celou rovinku. Nenašel nic podezřelého, protože pokynul dozadu a jel dál. Za ním se vyhnuli na rovinku další jezdci. Asi dvanáct mužů. Všichni stejně oblečení do černých vest s modrými šátky. Na hlavách měli černé klobouky. Banda Kulhavého Bosse.

Ve srubu bylo ticho jako před výbuchem. Každý nervózně třámal pušku a pohlížel na Freda, kdy dá povel k zahájení nepřátelství. Mnohým se do střelby nechtělo, měli však na paměti maršallovu hrozbu zastřelením. To budou raději zastřeleni v boji, než odprásknutí neomylnou zbraní Dvoupistolového Kida.

Fred vyhlížel okénkem. Poznal v muži, který jezdce vedl, onoho banditu z Palace hotelu. Jmenoval se Snake.

Zatím se Smith chystal vystoupit a zasáhnout do počínající srážky, ale Durdill ho silnou rukou přimáčkl zpět do houští.

„Počkejte, až dá mashall znamení,“ pravil zamračeně. Smith stiskl rty, ale zůstal v křoví. Lupiči zatím dojížděli k chatě. Zajeli rovnou dozadu k ohradám, seskákali s koní, zavřeli je a kolébali se k okraji srázu.

V tom okamžiku Fred vystrčil hlavu z okna chaty.

„Dejte ruce vzhůru, jste všichni zatčeni,“ zvolal a namířil na ně.

Lekli se. Jižjiž dávali ruce do výšky, ale Snake pojednou poznal Freda a zoufalým pohybem vytrhl svou zbraň. Nevystřelil. Fred Valba ho musel chytit nechtěj předejít. Snake se skácel s výkřikem k zemi.

Do ostatních jako když vjede jiskra. Všichni se dali do střelení a hledali kdejaký úkryt. Mysleli, že mají před sebou pouze maršalla v chatě. Fred ihned zmizel od okénka a přikrčil se ke stěně. Ostatní muži byli rovněž přikrčeni k pevné stěně a čekali, co se stane dál.

Když lupiči vyplývali něco nábojů, vystrčil Fred hlavu z okénka a zavolal na své lidi, aby se do toho dali. Rázem se rozštěkaly pušky a revolvery na všech stranách. Bandity kosila smrt. Pět se jich už válelo v kalužích vlastní krve a ostatní zděšeně hledali úkryt. Ale na všech stranách byli členové patroly. Ze začátku snad byli nesmělí a báli se, ale teď, když viděli, že bandité nejsou tak strašní, jak se o nich povídalo, jákali nad svým vítězstvím a bojové nadšení jim zářilo z očí.

„Vzdejte se!“ volal do vřavy Fred Valby.

Lupiči poslechli svůj rozum, který je varoval před zbytečným odporem. Fred nařídil zastavení palby. Opatrně vystoupil ze srubu a přistoupil k banditům.

„Jste zajati; hoši,“ řekl jim mírně. „Nepokoušejte se o žádný odpor. Slibuji vám, že nebudete lynčováni. Odvedeme vás přímo do okresního vězení, kde si počkáte na řádný soud.“

„Nic nám nemůžete vytknout!“ vykřikl jeden z banditů. Fred se usmál.

„Myslíte?“ řekl a ušklíbl se. „Však se dočkáme. Vy i já. A nyní, gentlemani, kde je Kulhavý Boss?“

Lupiči se zarazili. Pohlédli na sebe, jako by se dorozumívali. Chvilí mlčeli, pak zakroutili hlavami a řekli, že o Kulhavém Bossovi nic nevědí.

„Nechci slyšet žádné báchorky,“ varoval je Fred. „Řekněte pravdu, jinak s vámi zatočíme tak, že si to budete celý život pamatovat. Kde je Kulhavý Boss?“

Ukázal na malého, křivonohého banditu, krčícího se docela vzadu za ostatními. Chlapík se přímo zasunul do sebe, aby ho nebylo vidět. Teď však zčervenál a ještě více ustoupil. Dále nemohl, narazil na jednoho člena patroly. Ten do něj rýpl, až doletěl přímo před Freda.

„Nevím, kde je náčelník,“ pravil chraplivým hlasem.

Fred se zamračil a na spáncích mu naběhly žíly.

„Kde je Kulhavý Boss, ptám se!“ zahřměl a popadl milého banditu za vestu. Lupič zaskučel strachy.

„Nevím,“ vyjekl, a tu dostal ohromný políček, až upadl mezi své druhy.

„Lžeš! Kde je Kulhavý Boss?“

„Říkám vám . . .“

Zahřměla rána z coltu a kulka se zasekla banditovi přímo před špičku boty.

„Příští půjde blíž,“ řekl Fred s chmurnou tváří. „Kde je Kulhavý Boss?“

„Nestřílejte,“ zvolal bandita zadýchaně. „Povím vám to.“

„Nuže?“

„Kulhavý Boss je na Wallenově ranči. Ráno jsem ho viděl tam jet. Víc opravdu nevím.“

Fred zasunul revolver a odvrátil se od lupiče. Rozhlédl se po svých lidech. Pak k sobě zavolal Smitha.

„Pojedete k Wallenovu ranči a budete tam držet hlídku. My zatím zabezpečíme tyto muže a přijedeme za vámi. Kdyby Kulhavý odjel, sledujte ho a zanechávejte za sebou stopy. Bude nejlépe, když zvolíte za stanoviště osamělou kůlnu na stelivo při západním konci ohrad.“

Smith kývl a šel pro koně. Fred poručil, aby lupiče svázali a deset mužů si je vzalo na starost. Ať je odvedou v pořádku do Magdaleny a drží před vězením stráž, aby snad občanům nenapadlo je lynčovat.

Odešel do srubu a zamyšleně se posadil na kraj stolu. Kulhavý Boss tedy odjel na Wallenův ranč. Fred cítil podivnou úzkost. Co ten lupič má co dělat na Wallenově ranči? Aby snad šel za Letií Wallenovou? Opravdu, v tomto případě je Lettie ve velkém nebezpečí. A tu si Fred vzpomněl na nevraživé pohledy předáka Rubella. Ten muž je určitě ve spojení s Kulhavým Bossem.

Fred vstal a mimovolně pohládl pažby coltů. Je-li tomu tak a chystá-li Kulhavý Boss něco proti Lettii Wallenové, pak uhodila jeho poslední hodinka. Fred byl

rozhodnut nešetřit v tomto případě banditu pro nějaký soud. Zde rozhodne jeden výstřel. Jen jeden přesný výstřel.

Někdo omluvně zakašlal ve dveřích chaty. Fred se ohlédl.

„Haló, Durdille, co chcete?“

Durdill vstoupil. Postavil se těsně před Freda a odkašlal si. Asi se chystal k delší řeči.

„Marshalle,“ začal tiše, „něco se mi nelíbí.“

„Co se vám nelíbí?“ zamračil se Fred. Pozorně se na Durdilla zadíval. Muž se ošíval, jako by si nebyl svou věcí jist.

„Nelíbí se mi Smith.“

„Smith?“ Fred se nedůvěřivě ušklíbl. „Co se vám zdá, Durdille? Proč by se vám Smith neměl líbit?“

„Nelíbí se mi,“ stál na svém Durdill. „Zpozoroval jsem, že s ním není něco v pořádku.“

„Co jste zpozoroval? Ven s tím!“ Fredův zájem byl probuzen.

„Smith zřejmě drží s bandity,“ vyhrkl Durdill. Fred sebou trhl.

„Jak to?“

„Poslal jste mne s ním, abychom drželi stráž u vchodu do údolí. Nebyť mne, Smith by jim dal znamení, že chata je obsazena.“

„Nezdálo se vám to, Durdille?“

„Nezdálo. Neříkám, že by byl vstal a řekl jim, že tam jste. Ale chtěl předčasně vystřelit.“

„To by bylo totéž,“ zabručel Fred. Napadlo ho, co když má Durdill pravdu... Co bude s Lettií? Poslal přece Smitha na stráž k Wallenovu ranči. Pak by také padl celý plán s chycením Kulhavého Bosse.

„To není všechno,“ pokračoval Durdill. „Smith se ještě tajně dorozumíval s jedním chyceným banditou. Viděl jsem, jak na něho mrká. Pak se k němu chtěl přitočit, ale zpozoroval, že se blížím, a nechal toho.“

Fred vyběhl z chaty.

„Mého koně!“ křikl. „Deset mužů ať jede ihned za mnou! Rychle, spěchá to! Durdille, jedme. Vy si vezmete na starost Smitha, já Kulhavého Bosse.“

V minutě nasedli a řtili se z planinky.

6.

Wallenův ranč byl ztichlý. Kovbojové byli na pastvinách a na ranči zbyl jen kuchař s předákem Rubellem, který dnes zůstal doma. Prý má jakousi práci.

Poledne zastihlo ranč v naprosté nehybnosti. Obloha nebyla poskvěná mráčkem. Dvůr ranče byl jedna výheň. Jen na verandě domu kdosi seděl ve stínu a pokuřoval.

Pak se objevil v dáli na pastvině jezdec. Uháněl jako s větrem o závod. Bylo

vidět, jak šlehá bičátkem koňův zadek. Ted' vjel do potoka, až voda vystříkla. A hnál se neúnavně dál.

Kuřák na verandě mu zpočátku nevěnoval pozornost. Pak však vstal a zaclonil si rukou oči.

Byl to vysoký silný muž, snědý s pronikavými černými očima. Oblečen byl do mexického kroje přepásaného bohatě vyšíváním opaskem s dvěma těžkými colty. Nohy vězely ve stříbrem zdobených lesklých holínkách. Na krku měl modré bandama.

Potom se na obzoru ukázali další dva jezdci. Štvali své koně podobně jako první a měli rovněž namířeno na ranč. Muž na verandě se zamračil a vešel do domu. Brzy odtamtud vyšel s předákem Rubellem. Ukázal mu jezdce, který byl již na dostřel.

„Ať mne řas,“ zaklel Rubell. „není-li to Smith. Co tu dělá? Vždyť poslal zprávu, že jede s tím prokletým maršallem na druhou stranu Magdaleny!“

„Podivné,“ pronesl černě oděný muž zvláštním, hlubokým hlasem. Založil ruce na prsou a čekal.

Jezdec se nezdržoval objížděním ohrad, přeskočil břevna a vjel přímo do dvora. Klouzavě zastavil před verandou domu. Seskočil.

„Haló, Boss,“ volal udýchaně. „Rychle odtud, přijíždějí za vámi.“

„Kdo?“ ptal se černovlasý klidně.

„Marshall s Magdalenskými.“

„Občané Magdaleny mi nikdy strach nenaženou,“ ušklíbl se muž. „S těmi se vypořádám levou rukou. A maršalla aspoň jednou dostanu pořádně do ruky. Zajde mu chuť na pronásledování. Jednou se z toho vykřesal, podruhé už nebude mít takové štěstí.“

Rubell se podíval na hovořícího muže a v očích se mu objevil záblesk strachu. Smith rovněž nebyl spokojen s řečí svého pána.

„Marshall není obyčejný policista, Kulhavý,“ pravil vážně. „Nedostanete ho tak snadno, jak si myslíte!“

„Uvidíme,“ odpověděl klidně černovlasý. Byl to tedy sám Kulhavý Boss, nelidský náčelník desperádů z Datil Range.

„Dostal už vaši družinu,“ varoval Smith. „Vyslídil úkryt na Zeleném palouku a nasadil tam své lidi. Naši hoši vlezli do pasti a byli zčásti pobiti, zčásti zajati.“

„Nemohls tomu zabránit?“

„Nemohl. Hlídal mě jeden ostrý chlapík. Ještě mu to oplatím. Myslím, že bude nejlepší, Boss, když se odtud ztratíme.“

„Není možné, podívej!“

Kulhavý Boss ukázal na obzor. Hnali se tam dva jezdci. A za nimi, až u samé čáry horizontu, se objevili další čtyři. Smith sebou znatelně trhl a učinil pohyb, jako by chtěl vyskočit zpět na koně.

„Zůstaň zde a připrav si zbraně!“ nařídil náčelník. „Rubell zajde do domu a přivede Rudého a Opici Billa.“

Rudý a Opice Bill byli podnáčelníci tlupy. Oblíbenci Kulhavého Bosse. Rudý byl svárlivý Ir s ohnivými vlasy, velký umělec s nožem, a Opice Bill zase chlapík,

jakých je velmi málo. Vysoký skoro jako náčelník, tvář celou zarostlou ježatými plavými vousy, obtlouklý, ale velmi silný. Ruce mu sahaly téměř až na kolena. Dovedl obejmout dva lidi a rozdrtit jim hrudník, jak jednou dokázal, když ho dva náměstci šerifa poutali.

Oba podnáčelníci odpočívali kdesi v domě. Rubell s nimi měl značnou práci, než je odtrhl od karet a pití. S klením vystoupili na verandu.

„Co se děje?“ ptal se Rudý. „Děláš-li si z nás, Rubelli, blázny, pak se máš na co těšit.“

Opice zíval. Blížící se nebezpečí ho vůbec nezajímalo.

„Hoši,“ řekl jim Boss. „Postavíte se každý na jeden kraj verandy a vezmete si na mušku toho chlapíka, co jede s Dvoupistolovým Kidem. Kida nechte mně. Rubell si vezme pušku a zadrží ostatní členy patroly u ohrad. Smith půjde s ním.“

Bandité beze slova zaujali svá místa. Blížící se nebezpečí je nijak nepřivedlo z míry. Rubell zašel do čeledníku a brzy se odtamtud vynořil s třemi puškami a bedničkou nábojů. Odkolébál se k ohradám a skryl se tam za hromadou polen. Smith se k němu připojil.

Zatím se dva přední jezdci velmi přiblížili. Nejeli už vedle sebe. Ukázalo se, že marshall má lepšího koně. Předhonal Durdilla o dobrých sto yardů. Fred ležel koni téměř na krku. V hlavě mu překotně vířily myšlenky a kopyta koně jako by vyklepávala do půdy slova Lettie, Lettie. Mimoděk zajel rukou do kapsy vesty a prsty se dotkl modrého šátečku. Dostane-li dnes Kulhavého Bosse, možná že je to poslední chvíle, kdy je ještě šáteček jeho. Pak jej vymění . . .

Na nějaké sny nezbyl čas. Blížil se k ranči. Již rozeznal na verandě několik mužů. Snad jeden z nich je Kulhavý Boss. Asi již na něho čekají. Marshallská hvězda je jistě bude varovat. Začnou střílet ihned, jakmile se přiblíží na dostřel. Fred se schoulil do sedla, aby poskytoval co nejmenší díl. Přiblížil se však již téměř k domu a dosud žádný výstřel nepadl. Ohlédl se. Durdill se vzadu namáhal, seč byl, aby koně pohnul k rychlejšímu letu, ale marně. Zůstával stále víc a více pozadu.

A tak Fred Valby dolétl až k domu. Letmo zahlédl nahoře v okně Lettiinu postavu. Zdálo se, že mu dává znamení, aby se nepřibližoval. Nemohl jí však věnovat víc pozornosti. Také ho ani nenapadlo, aby zastavil koně nebo se vrátil. Dnes bude konec Kulhavého Bosse.

Zastavil se a ještě v letu seskočil. Teď stál tvář v tvář Kulhavému Bossovi. Velký bandita si ho zvědavě prohlížel.

„Marshall Valby?“ tázal se zdvořile.

„Well, jsem Valby. Směl bych vědět i vaše jméno?“

„Říkají mi Kulhavý Boss,“ odpověděl klidně bandita. „Jak se zdá, hledáte mne.“

„Vy jste ten Kulhavý Boss?“ Fred poněkud ustoupil, aby měl v dohledu oba muže na okrajích verandy. Chápal už, proč je bandita tak klidný. Spoléhá na pomoc svých hrdlořezů.

„Jsem Kulhavý Boss, pán této krajiny. Nestrpím, aby mi sem zákon štkal prsty.“

„Zbytečné řeči, Kulhavý,“ přerušil ho marshall suše. „Jste zatčen. Odhodte zbraně a dejte ruce nahoru. Vaši pomocníci ať se vzdají. Mám za sebou patrolu.“

„Někdy i celá patrola není nic platná, marshall, když protivník nemá strach.“ Chování Kulhavého Bosse se pojednou změnilo. Bandita byl dřív zdvořilý, teď ale jeho pohled znenávisněl.

Celé tělo se napjalo k nějakému činu. Ruce se rozvřely nad pažbami coltů jako pařáty. „Říkájí vám Dvoupistolový Kid. Jistě proto, že jste nafoukaný na svou zručnost v tahání bouchaček. Což kdybyste mi ukázal, co ve vás je?“

Fred se nenápadně podíval do stran. Viděl, že pomocníci bandity hlídají příjezdějího Durdilla. Chápal, že budou střilet, jakmile budou mít jen nepatrnou vyhlídku na úspěch. Musí předejít odstřelení Durdilla za každou cenu.

„Co hledáte na Vallenově ranči, Kulhavý?“ ptal se zamračeně.

Osvěžení,“ ušklíbl se bandita. „Slečna Wallenová mě vždy ráda vidí.“

Fred se naklonil k výpadu. Rozzuřilo ho, že lotr hovoří o Lettii. Jméno majitelky ranče jako by vhodilo jiskru do napětí.

„Do toho, Kulhavý, ukažte, co umíte!“

Chvilí bylo ticho, nikdo se ani nehnul, pak zabouřily tři výstřely. Dva byly téměř současné a oba měly za cíl Kulhavého Bosse. Velký bandita dostal jednu přesně mířenou ránu do srdce a druhou do čela. Jeho střela se zaryla na dvě stopy vedle Freda Valbyho.

Oba podnáčelníci byli na okamžik překvapeni výsledkem náhlého souboje. Pak ze sebe setřásli strnulost a vzchopili se k činu. Rudý mihl pravičkou pod vestu a Opice vytrhl colt. Než však mohl stisknout kohoutek, vystřelil Fred a olovo mu vyrvalo zbraň z prstů.

Fred se téměř instinktivně sehnul a nůž vržený Rudým mu prosekl jen límec košile. Další výstřel a zrzavý bandita se skácel k zemi.

Durdill dojel a jediným skokem s koně se octl před Opicí. Zarostlý lupič se zděšeně díval na prsty, kde ještě před vteřinou držel pistoli. Teprve teď si všiml Durdilla a se zaklením se mu vrhl na hrdlo. Nebohý Fredův druh se dostal do kleští. Nezmohl proti síle Opice Billa nic. Cítil, že mu dochází dech, a křečovitě zaryl prsty do lupičových paží. Ty však nepovolily.

Fred upozoroval nebezpečí, které hrozilo Durdillovi, a zdvihl zbraň. Okamžik vyčkával, až se naskytla vhodná chvíle, kdy byl k němu bandita obrácen bokem. Pak stiskl spoušť.

Opice Bill se se zachroptěním sesunul k zemi a Durdill se odpotácel k zábradlí. Ztěžka lapal po dechu.

V té chvíli se ozvalo několik výstřelů z pušek od ohrad. Fred se skokem obrátil a kryl se za sloupem verandy. Střely však nešly sem. Někdo asi střílel na příjezdějí patrolu. Skutečně také jeden z mužů z Magdaleny se zapotácel v sedle a spadl s koně. Ostatní se nerozhodně zastavili. Hoši z Magdaleny neměli příliš odvahy.

Fred viděl, že za hromadou polen na pálení se krčí dva muži. V jednom z nich poznal Smitha, v druhém předáka Rubella.

„Vida, mé předpoklady byly správné,“ zabručel. „Rubell táhne s bandity za jeden provaz.“

Z opatrnosti pohlédl ještě jednou na ležícího Bosse. Ten se nehýbal. Byl mrtev.

Rudý byl už rovněž nehybný a Opice Bill zatím úpěl na zemi. Byl střelen pod lopatku a silně krvácel.

Durdill ještě nebyl v pořádku. Bylo tedy opět na Fredovi, aby zasáhl. Vytrhl z pouzdra u sedla pušku a plížil se s ní k oběma skrytým střelcům. Dával pozor, aby neztropil žádný hluk. Chtěl se k nim přiblížit nepozorovaně.

Téměř se mu to podařilo. Už se málem dotýkal Rubella, když se Smith ohlédl. Vykřikl a uskočil. Rubell se polekaně otočil a zíral marshallovi zděšeně do očí.

„Vy ... tady ...?“ vydechl.

„Dejte ruce nahoru!“ nařídil Fred a zamířil mu na žaludek. „Vy také, Smithe! Nechcete, doufám, aby to s vámi dopadlo jako s Kulhavým Bossem?“

„Dostal jste ho?“ ptal se zděšeně Smith.

„Ano.“

Smith i Rubell dali ruce nahoru. Když nezvítězil Kulhavý, nač by se pokoušeli o odpor oni. Fred jim vzal revolvery a jejich pušky odhodil stranou. Pak zavolal na patrolu, aby se jen nebáli a jeli dál, že už všechno skončilo. Sám zahnal zajatce k domu na verandu. Durdill tam střežil Opici Billa.

„Svažte je, Durdille, a osedlejte pro ně koně,“ nařídil. „Vezmeme je do města k soudu.“

Poněkud zaváhal, pak vešel do domu. V jídelně se setkal s Lettie. Stála u stolu, opírala se o desku a vyděšeně se na něj dívala. Přistoupil k ní a napřáhl ruku.

„Kraj byl zbaven své metly,“ řekl. „Kulhavý Boss už není.“ Chtěl ji vzít za ruku, ale odtáhla ji. Ustoupila před ním. „Zabil jste ho?“ ptala se tiše.

„Musel jsem. Mou povinností bylo zatknout ho nebo zneškodnit. Zatknout se dát nechtěl.“

„A vám ... vám se nic nestalo? ... Nestřelil vás?“

Usmál se. „Ani mne neškrábl. Jsem zdravý a spokojen, protože se mi podařilo vykonat úkol. Nyní zbývá jen jediné.“ Odmlčel se a vytáhl z kapsy modrý šátek.

Lettie sklonila hlavu a rty se jí zachvěly. Neviděla, že jí šáteček podává. Dívala se dveřmi na verandu, kde muži z patroly hlucheli okolo mrtvých banditů.

„Lettie,“ zašeptal Fred. „Řekl jsem, že tento šáteček jednou vyměním za vás. Nechtěla byste si ho teď vzít?“

Vzhlédla s polekanýma očima. Vypadala jako uštvaná laň.

„Frede,“ řekla chraptivě. „Co to na mně žádáte?“

„Abyste se stala mou ženou,“ odpověděl a jemně napřáhl ruku. Uskočila a vztáhla proti němu své dlaně jako na obranu.

„Nemohu,“ vydechla stísněně.

„Proč?“ ptal se udiveně.

„Protože jsem sestra Kulhavého Bosse! Protože jsem sestra nenáviděného bandity, kterého jste zabil.“

Vzlykla a utekla nahoru do svého pokoje. Nechala Freda v jídelně nehybného, výjevně hledícího na schody, po nichž odešla.

„Sestra Kulhavého Bosse,“ šeptal si. „Sestra Kulhavého Bosse!“

Pomalou složil šáteček do kapsy a klopýtavě opustil jídelnu.

Magdalena byla na nohou. Všichni obyvatelé obléhali kancelář šerifa a vězení, kde byli zajatí bandité vyslýcháni. Marshall Valby byl oslavován jako hrdina. Bankéř Dackert narychlo svolal radu starších a jménem města mu poděkoval.

Fred však šťastný nebyl. Chodil celý zachmuřený a málokomu odpovídal na otázky, které se na něho ze všech stran jen hruly. Myslel na Lettii Wallenovou. Tak ona je sestrou zabitého bandity. Mohl to tušit. Při troše vtipu to mohl vypátrat. Pravda, nikdy ho nijak nepovzbuzovala, když před ní rozvíjel své plány. Všiml si, že se ho vždycky tak trochu bála.

Byl natolik ohleduplný, že neuvedl ve své zprávě hlavnímu stanu tuto podrobnost. Úplně vynechal Lettii Wallenovou.

Lettie se také všeho stranila. Nepřišla ani na pohřeb Kulhavého. Rovněž zajatí lupiči se o jejím vztahu k banditovi vůbec nezmínili. Rubell prohlásil, že Kulhavý chodil na ranč za ním.

Fred Valby však cítil, že jí není lhostejný. Viděl to v jejích očích. Proč by mu dávala znamení, aby nechodil do domu, že tam na něj číhá nebezpečí?

Je však sestrou divokého zločince.

Fred si již podesáté přetřel dlaní čelo a zlostně zaklel. Má to trápení. Proč to neřekla hned? Nebyl by Kulhavého zastřelil. Byl by mu vystřelil obě zbraně z rukou a zajal ho pro soud. Ale teď? Zabil jejího bratra. Může ho mít ještě ráda? Nebo ho už může jen a jen nenávidět...

Eh, život je krutý. Fred stiskl rty a šel vyřídít poslední formality před svým odjezdem.

7.

Soud vynesl rozsudek. Pět členů tlupy pro zavraždění několika okolních občanů bylo odsouzeno k smrti, ostatní posláni na pět let do káznice. Rubell za spolupráci s Kulhavým Bossem dostal šest let a Smith deset let. Bylo po velkém procesu a městečko Magdalena se uklidňovalo. Každý se těšil na klidný, mírumilovný život.

Avšak jedné noci vjela přímo do města tlupa lidí. Zastavili před Palace hotelem a sesedli.

„Dovnitř, hoši!“ křikl velký, černě oděný muž, který je vedl. Vhruli se jako lavina do výčepu.

Palace hotel byl plný lidí. Ruleta byla obsazena a karetní stolky byly obsypány hosty, pozorujícími hru. Všichni se obrátili ke dveřím a hleděli, kdo to sem s takovým hřmotem přichází.

Dech se jim zarazil hrůzou. Do dveří vstupovali muži v černých vestách,

s černými klobouky a na krku měli uvázané modré bandama. Obličej jim kryla černá maska.

Tlupa Kulhavého Bosse!

Velký, silný muž, který je vedl, nepatrně kulhal.

„Kulhavý Boss!“ vyjekl kdosi. V místnosti nastal zmatek. Všichni zvedli bez pobízení ruce do výše. Nahmuli se kamsi ke stěnám a vytvořili tak prázdné místo před nálevním pultem.

Kulhavý Boss se řezavě zasmál a postoupil do středu volného místa. Pomalu přešel pohledem celou místnost. Přítomným se tajil dech, když viděli, jak se jeho oči pod maskou horečně lesknou. Ten chlap by chtěl vraždit. Vystřelil na první popud.

„Muži z Magdaleny,“ začal bandita. Z jeho hlasu zazníval výsměch. „Vidím, že jste mě poznali. Nemýlíte se, jsem Kulhavý Boss. Jsem stále naživu a jsem stále pánem tohoto kraje. Žádný marshall mě nezničí, nikdo mě nedopadne, nestřpím odpor. Dávám vám na vybranou. Buďte mě zde budete trpět a pak se budu snažit šetřit vaše životy, nebo se proti mně postavíte a pak běda vám. Dovedu být mstivý. Moji lidé střelí naprosto přesně!“

Odmlčel se a pozoroval, jaký má jeho řeč účinek. V místnosti bylo hrobové ticho.

„Kdo je proti mně, ať odejde z místnosti. Dávám mu slovo, že na něj zatím nevystřelíme.“

Nikdo se ani nehnul.

„Dobrá, budu si pamatovat, jak jste se dnes vyjádřili. Změňte-li svůj názor, bude to váš konec. Hoši,“ obrátil se ke svým lidem, „podívejte se pánům do kapes a ulehčete jim trochu. Corlayi, zabalte nám tolik lahví žitné, kolik unesou čtyři lidé. Nemusíte se tvářit tak zničeně, pánové, peníze byste byli stejně propili nebo prohráli v kartách.“

Zasmál se a asi pro efektnější zakončení svého proslovu sestřelil tři skleničky na nejvzdálenějším stole. Pak čekal, až bude obírání mužů skončeno.

„Hotovo,“ hlásil za čtvrt hodiny jeden bandita.

„Dobře, jedem! Ještě malé upozornění, občané. Kdyby někoho z vás napadlo vystrčit za námi hlavu, dostane do ní několik uncí olova. Na shledanou, gentlemani!“

Lupiči se bezstarostně hrnuli ven. Nemuseli počítat s odporem. Vždyť Magdaleny tak dobře znali.

— — —

„Poslouchejte, Valby,“ pravil plukovník Johnston marshallu Valbymu, stojícímu v pozoru před jeho stolem, „nechápu, co má tohle znamenat?“

Natáhl k Fredovi ruku s papírem. Marshall vzal listinu uctivě do ruky. Přečetl ji a udiveně se podíval na svého představeného.

„Nuže?“ řekl plukovník Johnston.

„Nechápu,“ bručel Valby.

„Nechápete, ale měl byste chápat,“ vyjel pojednou Johnston. „Tlupa Kulhavého Bosse opět řadí! A co více, Kulhavý Boss ji sám vede.“

„To není možné, zabil jsem Kulhavého Bosse,“ odpověděl Fred.

„To je právě to. Vy tvrdíte, že jste zabil Kulhavého Bosse, a tato zpráva říká, že Kulhavý Boss žije a loupí klidně dál. Teď jde o to, kdo má pravdu. Tady se říká, že muž, který tlupu vede, je opravdu Kulhavý Boss. Vypadá stejně a také si stejně počíná. Koho jste to tedy zabil?“

„Kulhavého Bosse,“ trval na svém Fred. „Jsem si tím jist.“

Plukovník mávl rukou. Hodil listinu vztekle na stůl a vzal do ruky pero. Pak rychle něco psal na jakýsi připravený papír.

„Pojedete do Magdaleny a napravíte, co jste zameškal, nebo vypátráte, kdo se nyní pod maskou Kulhavého skrývá. Dávám vám plnou moc k použití městských prostředků a služeb šerifa z Magdaleny. Nevracejte se, dokud svůj úkol nesplníte.“

Fred přijal listinu, zsalutoval a odcházel. Šel jako ve snách. Kulhavý Boss řadí dál. To přece není možné, vždyť ho zabil. Byl na jeho pohřbu. Nějaký lotr si zřejmě hraje na banditu. Vzkřísil tlupu nebo sestavil novou a využívá Bossova jména. Nu, to se všechno vypátrá.

Když Fred o případu přemýšlel dál, poznával, že má stále větší radost, poněvadž tu byla naděje, že se opět setká s Lettií Wallenovou. Čas všechno hojí, možná že na něho už nebude pohlížet s takovým odporem.

S veselou myslí a nadějí na nová dobrodružství osedlal koně a vyjel. Cestu měl rozvrženou na týden a skutečně také sedmého dne spatřil před sebou vysokou střechu banky v Magdalene.

„Jsme u cíle, koníčku,“ zvolal a setřepal z vesty prach.

V Magdalene ho však očekávalo nepřijemné uvítání. Nějaký usmolený kluk, který si hrál na ulici v prachu, ho poznal a začal volat na celé kolo: „Marshall Dvoupistolový Kid se vrací! Dvoupistolový Kid se vrací. Jde zase chytit Kulhavého Bosse!“

V tom volání byl výsměch, snad i opovržení.

Odevšad se sbíhaly děti a doprovázely policistova koně až před dveře šerifovy úřadovny. Neustále křičely posměšky na marshallův účet. Z oken vyhlédali ženy a muži a doprovázeli jeho příchod úšklebky. Fred Valby cítil, že rudne. Zamračil se.

Kdyby se mu posmívali dospělí lidé, věděl by si rady, ale s umazanými uličníky je těžká práce. Domluva na ně neplatí a zpolíčkovat všechny, to by dalo příliš mnoho práce.

Zašel raději do šerifovy úřadovny a práskl za sebou dveřmi. Byl zvědav, jak asi vypadá nový šerif města Magdaleny.

Za psacím stolem seděl muž s šerifskou hvězdou na vestě. Spal. Jakmile práskly dveře, polekaně vyskočil.

„Kdo je to? Co sem lezete!“ zvolal nepřívětivě.

„Marshall Valby, šerife,“ ušklíbl se Fred. „Nemusíte na mě křičet.“

„Marshall!“ šerif udiveně zamžoural.

„Well, rád bych, abyste mi řekli, co všechno víte o Kulhavém a o jeho posledním řádění, proč jste ho dosud nedopadl a tak dále. Poslouchám.“

Šerif ukázal na židli. Marshall si sedl. Nepřestával pozorovat nového zástupce zákona. Napadlo ho, že tlupa opět dosadila do úřadu některého ze svých lidí.

Tentokrát však asi ne, usoudil. Tento muž vyhlížel neškodně a dobrácky

„Jmenuji se Blondel,“ představil se šerif. „Byl jsem jediný kdo přijal tenhle úřad. Nezakrývám, že se k šerifování dvakrát nehodím. Ale je to slušné placené místo a nechávají mne na pokoji.“

„Co jste proti nim podnikl?“

„Nic.“ Šerif se tvářil udiveně, jako kdyby ho marshallova otázka silně překvapila. Jak se jen takhle může ptát? Proti banditům se přece nesmí nic podnikat. Jinak by se městu mstili.

„Nic?“

„Ovšem. Městský výbor mi to zakázal. Bandité vyhrožovali, že jakmile se město proti nim postaví, že na to doplatí. Městský výbor se tedy usnesl, že to raději bude trpět.“

„To jsou mi pěkné novinky,“ zabručel Fred. „Šerife, chci, abyste mi sem svolal celý městský výbor.“

„Já?“ Šerif otevřel ústa. „To nemůžu.“

„Proč?“

„Vyhodili by mě. Nemůžu se přece odvážit pány obtěžovat.“

„Odvažte se. Jděte!“ Fred na milého šerifa zařval, až mužik leknutím vyskočil. „Jděte, sice vás popoženu coltem.“

Šerif zmizel z úřadovny jako vystřelený. Fred zaklel. Jsou tady teď pěkné poměry. Bude to pořádná práce, přivést město znovu k rozumu. Vyhlédl rychle na ulici. Viděl, že před Palace hotelem se shluklo několik roklujících lidí. Ukazovali přímo na šerifovu úřadovnu. Současně viděl šerifa, jak vchází do Herdsova obchodu.

Pomalou se začalo stmívat. Za hodinku bude noc. Fred pohlédl zamýšleně na své boty pokryté prachem. On je tedy v Magdaleně vyřízen. Alespoň prozatím. Nikdo ho už nebude poslouchat, i malé děti si z něj tropí šašky. A to všechno proto, že Kulhavý Boss dále existuje.

Nemůže to být přece Kulhavý Boss. Sama Lettie řekla, že Kulhavý Boss byl jejím bratrem. Ne, teď je to jiný bandita, který se chytře skrývá pod maskou obávaného desperáda.

Trvalo dlouho, než se otevřely znovu dveře a dovnitř vstoupil šerif. Zhluboka si oddychl a dopadl zničeně do židle.

„Byl jsem u všech,“ hlásil, „ale ti mi dali. Myslím, že mě asi vyhodí z místa.“

„Přijdou?“

„Přijdou.“

Právě vcházel první. Byl to tloušťák Christmas, místní povozník. Již od dveří roztáhl tvář k úsměvu.

„Věděl jsem, že přijdete, Dvoupistolový Kide,“ zvolal. „Já jediný ve vás věřil.“

Všichni se vám smějí, ale já jsem se vsadil, že se vrátíte a vyřídíte i toho lotra, co si nyní říká Kulhavý Boss.“

Fred mu potřásl rukou. „Můžete se klidně vsadit, Christmase,“ řekl vesele. „Nynějšího Kulhavého Bosse dostanu právě tak jako toho prvního.“

Ozvaly se další kroky a vešel Herds s doktorem Sudherlandem. Za nimi přišel Corlay, majitel Palace hotelu, pak Kenill, místní správce dostavníkové stanice a nakonec bankéř Dackert.

Všichni vstoupili dovnitř zachmuření a bez pozdravu. Zamračeně se na Freda dívali.

Bankéř Dackert usedl místo šerifa do židle a vážně se k Fredovi obrátil.

„Zdá se,“ řekl, „že si osobujete právo zdržovat členy výboru od práce. Proč jste nás sem zavolał?“

„Chci si s vámi promluvit,“ odpověděl Fred klidně, jakkoliv v něm všechno vřelo.

„Dobrá, chvíli času pro vás tedy najdeme. Napřed vám ale jen řeknu, že v našem městě příliš vítán nejste. Vyřídíme si své záležitosti bez vás. Vy jste Kulhavého nedostal a nás zatím neobtěžuje.“

„Je mi lhostejné, jestli jsem v Magdaleně vítán nebo ne,“ odpověděl Fred již trochu podrážděně. „Jsem tady, abych chytil muže, který si nyní dává říkat Kulhavý Boss. A také ho nakonec chytím. Je ale vaší povinností, abyste mi poskytli pomoc.“

„Nezvali jsem vás sem,“ odsekl bankéř, „a není proto naší povinností, abychom vám pomáhali.“

Ostatní členové výboru, až na pana Christmase, kývali horlivě hlavami. Ano, oni si to s Kulhavým Bossem vyřídí sami.

„Chci od vás patrolu dvaceti mužů,“ oznámil Fred.

„Nedostanete je,“ odpověděl bankéř. „Nemáme na vyhazování. Nebudeme vám vydržovat zbůhdarma dvacet žroutů, abyste se s nimi proháněl po horách. Máme jiné, důležitější výdaje.“

„Cože?“ Fred se předklonil a podíval se bankéři zpřímá do očí. Dackert najednou znejistěl. Měl pocit, že ho ty oči probodávaly chladnými, vzrušujícími blesky.

Pak se v ruce Dvoupistolového Kida objevil papír. Rozevřel ho a položil před bankéře.

„Přečtěte si to!“

Čím dále Dackert četl, tím více se mračil.

„Nu, dobrá,“ odstrčil s povzdechem papír. „Rozkaz je rozkaz. Co požadujete? Mluvte!“

„Co tam píšou?“ ptal se Herds.

„Musíme prý maršallovi ve všem vyhovět. Jinak má právo městský výbor rozpustit a všechno řídit sám.“

Herds a ostatní se teď tvářili velmi kysele. Jen Christmas zářil.

„Ten vám vytřel zrak!“ smál se a plácal se do kolen.

Fred dostal najednou nápad. Pomstí se těmhle mamonářům. Dá jim co proto. Dlouho na něj budou vzpomínat.

„Žádám od vás teď mň mužů. Stačí deset lidí i se mnou. Ale budete mezi nimi vy, bankéři, vy Herdsi, Sudherlande, Corlayi, Kenille, Christmasi a šerif se svými dvěma náměstky. Doufám, že jsou přítomní.“

„Zavolám je,“ řekl sklesle šerif Blondel.

Bankéř Dackert vyskočil.

„To je neslýchaná drzost!“ vykřikl. „Já v patrole?“

„Ano,“ odpověděl Fred s úsměvem. „Vy budete v patrole. Tady to máte černé na bílém. Mohu od vás požadovat cokoliv. Neuposlechnete-li, mám právo vás uvěznit.“

„Drzost!“ vydechl Herds. „Nemohu přece jet, mám tu svůj obchod!“

„Povede ho váš příručí.“ Fred složil listinu a zastrčil ji zpět do kapsy. „Připravte si jídlo na čtrnáct dnů, pánové, za hodinu na shledanou. Kdo by nepřišel, pro toho si dojdou s revolverem.“

Výboři chtěli ještě protestovat, ale Fred je rázným pohybem vyhnal ven.

„Jděte!“

Úřadovna se vyprázdnila. Šerif běžel pro své náměstky a ostatní se šli připravit na výpravu. Ještě o tom rozhořčeně rokovali na ulici. Fred se musel potají smát.

Kdyby mlčeli, mohli klidně sedět v teple a lupiče by honili jiní.

Žvedl se a vyšel ven. Chtěl si zajít do hotelu na večeři. Prošel ulicí. Děti už na něj nepokřikovaly a občané také zanechali úsměšků. Všichni na něj mlčky pohlíželi a v očích se jim tajila jedinou zloba, jindy nerozhodnost. Aby se mu však stavěli na odpor – na to vůbec nepomýšleli. Chraň Bůh. Mohl by s nimi jednat stejně jako s výborem.

Nikým neobtěžován došel Fred až k výčepu. Muži mu ustupovali z cesty. Nikdo neproněsl ani slůvko. Fred požádal o nápoj a s úsměškem pozoroval snahu číšníka, aby ho co nejrychleji obsloužil.

Když dopil, požádal o večeři a odešel od pultu. Posadil se za jeden prázdný stůl a pozoroval hosty. Počáteční ticho pominulo, každý měl teď plno řečí. Většinou se týkaly marshalla a Kulhavého Bosse.

Pak se vzadu v místnosti ozval hluk a jeden podnapilý muž vstal a kymácivě zamířil k Fredovi. Jeho dva kamarádi se ho pokoušeli zadržet, ale marně. Došel až k Fredovi a nejistě se před ním zastavil.

„Tak ty jsi zase tady?“ ptal se. Jazyk se mu nějak lepil na patro.

Fred se na něj lhostejně podíval. Muž byl zřejmě opilý, nemělo by smysl vyvolat s ním rvačku.

„Odpovídej, když se tě ptám,“ vykřikl opilec.

Fred mlčel. Pokrčil jen nohy pod sebe, aby měl pevnější odraz, ale jinak se ani nepohnul.

„Chceš nám zase ukázat, jak se chytají banditi, co?“

Fred stále mlčel. Teď se dokonce usmál. Opilec se však rozzuřil. Vytáhl revolver a namířil marshallovi přímo na žaludek.

„Máme tě tady dost! Uděláš dobře, když zmizíš.“

„Musíte mi dát malou lhůtu,“ řekl Fred. „Mám tu ještě něco k projednání.“

„Nic ti nedáme,“ řval opilec. „Žádnou lhůtu. Půjdeš ihned nebo z tebe udělám řešeto. Stačím na každého takového pistolníka, jako jsi ty.“ Jen to však dořekl, švihl Fred pravou nohou a z opilcovy ruky vyletěl colt. Těžká zbraň dutě bouchla na podlahu. Pak se marshall vymrštil, popadl opilce za límec a za kalhoty a mocným máchnutím ho vyhodil oknem ven. Bylo slyšet, jak to venku hluše zadunělo.

Fred si otřel ruce o kalhoty a posadil se opět za stůl.

„Myslím, že nikomu z vás nepřekážím, že?“ pravil povšechně do místnosti. Nikdo ani neplápl.

8.

Členové patroly se za hodinu dostavili do šerifovy úřadovny. Každý z mužů měl s sebou dva zásobní koně s potravinami. Fred si je rychle prohlédl, pak beze slova nasedl a pokynul, aby ho následovali. Vedl je přímo k Wallenovu ranči. Toužil spatřit Lettii. Chtěl se ale také od ní dozvědět, jak to bylo s Kulhavým Bossem. Věřil, že už trochu opadl její bol a že bude poněkud přístupnější.

Jel v čele. Po jeho boku se držel Christmas a stále vedl řeči o tom, jak se vsadil, že Fred bandu pochytá, a jaké půtky měl s místními občany pro tento svůj názor.

„Nikdo na vás již nevěřil, marshall,“ říkal. „Každý se vám jen posmíval, že jste prohlásil za Kulhavého Bosse prvního člověka, kterého jste zastřelil.“

„Ani Durdill se mě nezastal?“

„Durdill?“ Christmas se zarazil. „Durdill přece zmizel z kraje druhý den po vašem odjezdu. Mysleli jsme, že jel za vámi.“

Fred stiskl rty. Tušil, co se s neohroženým Durdillem stalo. Banda se mu pomstila. Fred si začal vyčítat, že nevyhladil celou bandu do kořenů. Myslel, že bude stačit, zastřelí-li náčelníka a jeho dva pomocníky. Zatím, jak je vidět, není to nic platné. Banda existuje dál a má za Kulhavého náhradníka.

Ostatní členové patroly jeli mlčky a zachmuřeně. Kdyby byli měli odvahu, jistě by se postavili Fredovi na odpor.

Cesta na Wallenův ranč trvala téměř dva dny. Bylo už hodně po poledni, když zastavili ve Velké pánvi. Fred nejprve pečlivě obhlédl okolí. Viděl, že na dvoře ranče stojí hlouček kovbojů a v ohradě někdo krotí koně.

„Jedme na ranč!“ nařídil a pobídl koně. Ostatní se dali za ním.

Kovbojové z ranče jim vyšli naproti. Když poznali Freda, spustili radostný pokřik. Obklopili jeho koně a málem ho stáhli ze sedla.

„Jak se máte, hoši,“ zdravil je marshall. Ostatní muži patroly zachovávali důstojnou vážnost. Byli přece nejváženějšími občany města, nemohli se snížít k šprýmování s obyčejnými kovboji.

„Jedete za Kulhavým?“ ptali se kovbojové. Jejich radostné tváře přesvědčily Freda o tom, že ani jediný z nich není zrádce. Ani jediný z nich zřejmě nepatří k bandě Kulhavého Bosse číslo dvě. Fred měl zpočátku podezření, že druhý

Kulhavý bude mít zase sídlo na ranči, ale teď svou domněnku pustil z hlavy. Tito hoši jsou prostí, ale poctiví. Výjimku tvořil předák Rubell, ale i toho Fred podezříval, že táhl s bandity jen pro své přátelství s Wallenovými.

„Kde je slečna, hoši?“ ptal se Fred.

Kovbojové rázem přestali jásat. Obličeje se jim starostlivě stáhly.

„Slečna zmizela, marshallé,“ řekl jeden z nich. Byl to ten, který se tenkrát s Fredem popral, Scotty.

„Slečna zmizela? Kam?“

Pokrčili rameny. „To my nevíme.“

Členové patroly popojeli blíž. Tohle byla pro ně zajímavá novinka. Lettie Wallenová je pryč.

„Kdy zmizela?“ ptal se Fred.

„Dnes ráno tu už nebyla,“ oznámil Scotty.

Bankéř Dackert se pohrdlivě zasmál. „Pak tedy nezmizela, ale vyjela si na výlet někam do hor. Jste jako vystrašené baby.“

„Nejsme, pane bankéři,“ odpověděl Scotty klidně. Ostatní se zamračili. Nelíbilo se jim, jak je bankéř nazval. Kdyby to nebyl Dackert, jistě by ho byli na místě poučili o slušném chování.

„Nuže,“ Fred dal kovbojovi znamení, aby pokračoval.

„To je tak,“ začal rozmyslně kovboj. „Kdyby byla slečna jela jen tak na výlet, byla by se ráno ustrojila, najedla, vzala si s sebou nějakou potravu, nechala si od někoho z nás osedlat koně a jela by. Ale ona to neudělala. Jednoduše ráno zmizela. Našli jsme její pokojík prázdný, postel rozházenou, na zemi utřžený rukáv jejího nočního prádla a všude byly stopy po nějakém zápase. Její kůň je v ohradě a sedlo také. Z její ložnice zato zmizely dva stříbrné svícny a všechny šperky, které měla slečna ještě po nebožce paní Wallenové.“

„To stačí, Scotty,“ řekl Fred. Seskočil s koně a v průvodu pastevců zašel do domu. Prohlédl dívčinu ložnici. Kovbojové ji nechali v takovém stavu, v jakém ji ráno našli. Ničím nebylo hnuto.

„Opravdu se tady zápasilo. Někdo slečnu přepadl a unesl.“

Freda se zmocnilo vzrušení. Lettie unesli. Jeho dívku unesli. Ale kdo? Kdo se toho mohl opovážit?

„Nepotloukal se tu okolo někdo podezřelý?“ ptal se. Kovbojové zavrtěli hlavou. Nikoho podezřelého nespatriili. Vůbec nikoho cizího tady v poslední době neviděli.

Fred se vrátil na dvůr. Obrátil se k patrole. Muži seděli ještě na koních a lhostejně se dívali na hory. Dívčina nehoda je snad ani nezajímala. Byli totiž po dlouhé jízdě natolik unaveni, že jim bylo lhostejné, co se kolem nich děje.

„Slezte s koní, pánové, a udělejte si pohodlí. Dnes už dál nepojedeme.“

Herds si slyšitelně oddychl a ostatní s hlasitým spokojeným výkřikem slezli dolů. Koně dali do ohrad a sami zašli do jídelny. Fred nařídil kucháři, aby jim připravil něco k snědku.

Sám zašel do čeledníku a svolal tam všechny kovboje.

„Nuže, hoši. Jaké je vaše mínění? Kam mohla slečna zmizet?“

Chvilí bylo ticho. Pak promluvil jeden z nejstarších mužů, jménem Souls.
„Podle toho, že bylo uloupeno stříbro a skvosty, dá se soudit, že byla unesena nějakou lupičskou bandou.“

Ostatní kovbojové vážně přikýkli. Byl to i jejich názor.

„Bandou, kterou?“

„Je tady jen jedna,“ pravil Scotty a zachmuřil se. Měl svou velitelku velmi rád a strachoval se, jestli jí lupiči neublížili.

„Myslíte Kulhavého Bosse?“

„Ano.“

Opět nastalo ticho. Každý se mračil a díval se tázavě na druhého.

I Fred byl v koncích. Unesla-li banda Kulhavého Bosse Lettii, co tím vlastně sledovala? Možná že lupiči věděli o jejím příbuzenství se zastřeleným náčelníkem. Z toho by mohli nějak těžit. Fred ale nevěděl jak. Nebo je jim nepohodlná, třeba něco ví a bandité se obávají, aby je neprozradila. To je přijatelnější. Pak je však její život v nebezpečí.

Fredovi vyvstal na čele pot.

„Hoši, myslím, že je to se slečnou zlé. Musíme ji nějak najít. Krk bych za to dal, že její život visí na nitce.“

„Proč?“ ptali se hoši.

„Protože . . .“ Fred zaváhal, jestli jim má říci pravdu.

„Nu, řeknu vám to, jste čestní hoši, vím, že to od vás nikdo neuslyší.“ A vyprávěl jim všechno, co sám věděl.

„K čertu!“ zaklel Scotty. „Tak to tedy je. Proto byla slečna tak smutná, když byl Kulhavý zastřelen. Chudinka. Muselo to být pro ni hrozné – být sestrou takového ničemy.“

„A já pořád, že jsem ji často viděl ráno uplakanou,“ vyhrkl Souls. „Nikdy mi nechtěla prozradit, proč pláče.“

„Mám o ni strach,“ řekl tiše Fred. „Představte si, že o lupičích něco věděla a oni se bojí, aby to neprozradila.“

Všichni se zarazili. Pravda, to by bylo pro slečnu velmi nebezpečné. Lupiči se jistě nebudou štítit ublížit ženě.

„Musíme ji jít hledat,“ usoudili jednomyslně.

Fred dal na zbytek dne patrole volno a sám s pastevci vyjel do hor. Napřed udělali okruh okolo ranče a pátrali po stopách. A tu přišli na zřetelné stopy tří koní, vedoucí na sever někam do hor. Pohoří tu bylo rozeklané a poskytovalo nesčetně skrýší.

— — —

Lettie Wallenová byla toho rána probuzena velmi nepříjemně. Někdo ji vzal za krk a současně se čísi těžká dlaň položila na její ústa.

„Nekřičet!“ šeptal velitelsky něčí hlas.

Pokusila se vstát, ale byla surově sražena zpět na lůžko. Nato se jí jakási ruka ovinula okolo krku a zvrátila ji hlavu dozadu. Dlaň povolila, ale když Lettie

otevřela ústa, aby vykřikla, vrazil jí někdo mezi zuby stočený šátek a zacpal ústa. Vzepjala se vši silou, aby unikla bolestivému sevření, a skutečně se jí podařilo vysmeknout se. Spadla z postele a kus rukávu od košile zůstal nočnímu zákeřníkovi v ruce. Než se však postavila, skočili po ní dva silní muži a rychle ji spoutali. Pak ji vyzdvihli a nesli pryč. Věděla, že ji nesou za ohrady. Chtěla zavolat o pomoc, ale z hrdla se jí vydral jen tichý sten.

„Tiše,“ šeptal jeden z útočníků a rýpl ji pistolí do žeber. Zmlkla.

Odnesli ji za ohrady. Tam měli připravené koně. Dívku si přehodil jeden z banditů před sebe do sedla, vyhoupl se za ni, dal koni ostruhy a vyjeli. Lettie omdlela.

Když nabyla vědomí, jeli již někde vysoko v horách po skalnaté stezce bez travičky, mezi vysokými, rozeklanými štíty. Pohlédla svému banditovi do tváře. Spatřila jen černou masku a za ní dvě směřující se oči.

„Kam mne vezete?“

Žádná odpověď, jen tichý smích.

„Kam mne vezete?“ opakovala svou otázku. A tu si bandita strhl šátek z obličeje. Dívka spatřila snědou tvář Mexikána Ximenéze, který byl ve službách Kulhavého Bosse.

„Ximenézi, co tohle má znamenat?“

Mexikán se dal do smíchu. „Maličké uloupení hezké slečinky,“ pravil. „Boss dal rozkaz, abychom vás přivedli do tábora. Poněvadž byste jistě nesouhlasila, dovolili jsme si užít násilí.“

Dívka zmlkla. Kulhavý Boss to tedy nařídil. Proč?

„Můžeme vás zbavit pout, aby se vám lépe jelo,“ řekl dále bandita a nožem ji přetnul pouta. Sedla si pohodlněji a nepromluvila už, ačkoliv se bandita namáhal navázat rozhovor. Dojeli do tábora tlupy.

V malé kotlině mezi nebetyčnými štíty se zelenala tráva a rostly stromy. Nebyl tu však žádný srub nebo kamenná chýše. Lupiči byli ukryti v přírodních chatách, v bludišti jeskyň, vyhlodaných jakýmsi pravěkým krtkem v měkké hornině. Na dolním konci kotliny vyvěral pramen čisté ledové vody.

Lupiči zajeli do skupinky vysokých smrků a sesedli. Koně přivázali ke stromům, dívku odváděli ke skále. Za hustým křovím se objevila jeskyně, nevábná tmavá díra. Lettie neohroženě vešla dovnitř.

Prošli tmavou, vlhkou chodbou a dostali se do velkého, vysokého jeskynního chrámu, osvětleného plápolajícím ohněm. Okolo ohně sedělo dvacet mužů. Při vstupu Lettie otočili hlavy ke vchodu a významně se zašklebili. Pak se od nich odpoutal malý, křivonohý mužíček a popošel k Lettii.

„Jsem Carrel, podnáčelník tlupy, jste tu vítána, slečno Wallenová.“

„Kde je Kulhavý?“ ptala se Lettie bez úsměvu.

„Není tady, ale slíbil, že přijde. Musí napřed nějak oklamat toho slídivého maršalla.“

„Jakého maršalla?“ ptala se udiveně.

„Neříkejte, že to ještě nevíte?“ ušklíbl se Carrel.

„Mluvte v hádankách.“

„Je zde marshall Valby neboli Dvoupistolový Kid, váš miláček, a pátrá po Kulhavém Bossovi.“

Lettie Wallenová zesínala. „Fred je zde?“ vyrazila ze sebe namáhavě. „Kde je?“

„Toho času mří právě na váš ranč, aby se s vámi potěšil,“ zubil se podnáčelník. Okolo sedící lupiči se výborně bavili dívčinými rozpaky.

„Jste nevychovaný, podnáčelníku,“ odsekla Lettie z vysoka. „Nejsem zvyklá, aby se mnou takto jednali lidé Kulhavého Bosse. Vyřídíme si to ještě před Bossem.“

Obrátila se na své průvodce.

„Chci nějakou místnost, kde bych mohla být sama.“

Ximenéz se podíval na Carrelu. Ten ukázal na prstech číslo čtyři.

„Následujte mě, slečno,“ pravil dvorně Ximenéz a maličko pokývl podnáčelníkovi. Zavedl Lettii dále do jeskyně a otevřel před ní jakási dvířka ve stěně. „Tady si odpočíte a dospěte ten přerušovaný spánek.“

Uklonil se a odešel. Lettie se lhostejně posadila na hrubě dělanou židli. Pojednou však vyskočila. Co to? Ten chlap ji zamyká.

„Otevřete! Nechci být zamčená!“

„Bossův rozkaz!“ volal vesele Ximenéz. „Kdybyste něco potřebovala, stačí zavolat.“

Vrhla se ke dveřím a vztekle bouchala do výplně. Neotevřeli. Chlapi u ohně naopak vybuchli v nevázaný smích a jejich poznámky byly nakonec dívce daleko nepříjemnější než zamčené dveře.

Lettie seděla dlouho nepohnutě na židli a hryzla si rty. V očích však měla podivnou záři. Myslela na Freda. Je opět tady, možná že ho co nejdříve uvidí. Jestlipak má ještě šáteček? Možná že se zatvrdil jejím odmítnutím a že již na ni ani nepohlédne. A proč také, je sestra bandity, je dcera z prokletého rodu, nemůže se postavit po boku tak vyhlášeného lovce zločinců. Lidé by si na něho ukazovali. Hle, vzal si za manželku sestru Kulhavého Bosse, to je pěkný policista.

Lettie dlouho přemýšlela. Hodina za hodinou mýjela a v jeskyni se nic nedělo. Bandité se nakonec vytratili někam na čerstvý vzduch a dívka se položila na kavalec vystlaný kožemi. Zavřela oči a usnula.

Probudily ji nějaké hlasy. Zdvihla hlavu a naslouchala. Pak vyskočila. Poznala jeho hlas. Upravila si vlasy a popošla ke dveřím.

Za okamžik se otevřely a objevil se v nich muž. Ve slabém světle, které do jeskyňky vnikalo úzkým otvorem ve stěně, ho poznala.

„Johne!“ vykřikla a vrhla se k němu. Sevřel ji do náručí a chvíli držel na hrudi. Pak ji něžně posadil na židli.

„Lettie, děvče, jak jsem rád, že tě zase vidím.“

„Johne, je tu Fred Valby!“ řekla výstražně. Přikývl.

„Vím. Jde za mnou. Nebojím se ho. Nenajde mě, kdyby dělal co dělal. Jsem chytřejší než on.“

Zavrtěla hlavou. Starostlivé vrásky jí rozryly obličej.

„Hraješ si s ohněm, Johnne.“

„Bude-li to pro mne zlé, jednoduše ho odstřelím,“ prohlásil suše a podivným pohledem se na ni podíval. Všiml si, jak se ulekla, a usmál se.

„Lettie, ty ses do něj zamilovala,“ řekl přesvědčivě.

Svěsila hlavu. Pak ji opět vztyčila. Na dlouhých krásných řasách se chvěla velká slza.

„Vím, že to není ode mne správné, John, ale je to pravda. Miluji Freda Valbyho. Miluji ho, protože je to celý muž, který jde v životě správnou, přímou cestou.“

„A neloupi jako já, chceš říct,“ poznamenal poněkud podrážděně.

„Ano, John,“ přisvědčila vážně. Vzala ho za ruku a pohládila mu ji. „Nemohl bys toho nechat?“ ptala se měkce. „Máš už přece dost. Kdybys bandu rozpustil, byl bys nadosmrti váženým občanem. Ale takhle na tebe čeká šibenice nebo olovo do srdce.“

„Dej pokoj!“ utrl se a odstoupil od ní. Nedala se.

„John, vždyť musíš cítit, že tvůj život není v pořádku. Proč jsi na scestí, proč máš pod sebou jen lotry a vrahy, proč nepoužiješ svého rozumu, proč používáš jen násilí? Vždyť přece někdy musí přijít chvíle, kdy se ti takový život zhnusí. Kdy si řekneš, co je to platné, že se mne všichni obávají, když nemám přítele, když se nemohu objevit mezi pořádnými lidmi a říci, hle, jsem John Wallen, jsem muž, jehož nikdo nepředčí, získal jsem majetek poctivě a svou silou, silou svého ducha. Nestalo se ti to někdy, John?“

Něco zabručel a mávl rukou.

„Zbytečné řeči. Nyní nemohu ustoupit. Fred Valby přijel za mnou a já musím zvítězit. Proto jsi tady.“

„Já?“

„Ano, ty. Vím, že toho prokletého chlapíka miluješ, a obávám se, aby z tebe nevytáhl něco o mé bandě.“

„John, mám tě ráda. Nemohla bych tě prozradit. Ani jemu.“

„Člověk nikdy neví,“ řekl chladně. „Je to po čertech chytrý chlapík, dovedl by z tebe informaci vytáhnout, ani bys nevěděla jak. Zkrátka, na čas zmizíš z kraje. Máš na vybranou. Buď zůstaneš zde, nebo tě odvezu do Mexika. Tam zůstaneš, dokud nevyřídím svou věc s maršallem.“

Chvíli byla tiše. Přemýšlela.

„Ani kdybych ti dala své slovo, že nepromluví,“ ptala se. „Nenechal bys mne odejít zpět na ranč?“

„Ani tehdy,“ odpověděl zpřímá.

„Neděláš dobře, John,“ řekla tiše a v očích se jí zablýsklo. „Byla jsem jediný lidský tvor, který tě měl rád.“

Prudce k ní pokročil a vzal ji za ruce.

„Lettie, nemluv tak,“ řekl chraptivě. „Víš, že tě mám rád, že to ani vyslovit nemohu. Jsem bezcitný tvor, ale pro tebe bych udělal mnoho. To, že se odvažuji tě věznit, dělám jen z nutnosti. Považ, jde mi o život. Ten marshall se chytí každé sebemenší stopy. Pamatuj na ty výstřely u vás na verandě. Nešetří nikoho.“

„Nechci, aby byl Fred Valby zabit,“ řekla najednou.

Zarazil se a ostře na ni pohlédl. Něco jako nevole přelétlo přes jeho čelo.

„Co s ním tedy máme udělat?“ ptal se posměšně. „Máme mu domluvit, aby odešel z této krajiny, že jedna slečna prosí, abychom mu nic neudělali?“

A tu se Lettie vztyčila a postavila se zpříma proti vysokému muži.

„Johnne,“ řekla rozhodně, „nedopustím, aby se Fredu Valbymu něco stalo. Raději bych obětovala tebe i bandu, jen abych zabránila Fredově smrti.“

„Toho jsem se právě obával,“ usmál se bandita. „A proto jsem tě nechal odvést sem. Budeš tu ukryta, dokud celou záležitost s tím slídilem neskončíme. Pak tě teprve pustíme. Nic ti tady nebude chybět, jen nesmíš z tohoto údolí ven. Kdyby k tobě byl některý muž drzý, řekneš mi to a já mu dám na pamětnou. Teď pojď se mnou k večeři.“

„Budu jíst tady.“

„Dobrá, nechám ti sem přinést světlo.“

Zavolal do jeskyně a brzy se objevili dva bandité. Nesli stříbrné svícný s rozžatými svíčkami.

„Poznáváš svícný?“ usmíval se Kulhavý Boss. „Jsou z tvé ložnice. Chtěl jsem, aby ses tu cítila jako doma.“

9.

Fred a kovbojové se vraceli. Byli zklamáni. Ony stopy tří koní zmizely brzy v kamenité půdě a ani marshall, který byl výborný stopař je nemohl poznat.

Dojeli na ranč a odsedlali koně. Fred zašel do jídelny. Členové patroly byli rozloženi okolo stolu a s přivřenýma očima pokušovali. Líně pohlédli na Freda. Zdálo se jim čirým bláznovstvím, že marshall byl ještě po takové jízdě celé odpoledne na nohou.

Fred si s povzdechem sedl. Zkoumavě přelétl přítomné.

„Kde je bankéř?“ ptal se.

„Což s vámi nepřišel?“ divil se Herds.

„Jak to?“

„Jel přece za vámi. Prohlásil, že není unaven a že je jeho povinností přispět k nalezení slečny Wallenové. Osedlal si koně a vyjel za vámi. Vy jste se nesetkali?“

„Ne.“ Fred se zamračil. Hledíme, bankéř najednou dostává rozum. Nedbal své únavy a vyjel za nimi. To by do něj Fred nikdy neřekl.

Bankéř přijel až pozdě večer. Byl tak unaven, že téměř spadl s koně. Potácivě vešel do místnosti.

„Haló, hoši,“ pozdravil a vysíleně padl na židli.

„Kde jste se toulal, Dackerte?“ ptal se Fred.

„Kde jsem se toulal?“ Bankéř se podíval na marshalla a vztekle se ušklíbl. „Kde jsem se toulal? Pěkně jsem se toulal. Zabloudil jsem, protože jsem vás a ty vaše zatracené kovboje nemohl najít. Kde jste se k čertu toulali vy?“

„Jsme už dávno doma.“

„To je to, co mě zlobí, že jste už doma, a já jsem teprve přijel. Hrom do té krajiny. Zavrtal jsem se do kopců a za chvíli jsem nevěděl, kam jedu. Jeden vršek je jako druhý a člověk se mezi nimi úplně ztratí.“

„Budete jíst?“ ptal se úslužně Christmas. Byl odbyt vzteklým posunkem.

„Jděte mi k šípku s vaším jídlem. Jsem tak unavený, že nemám na jídlo ani pomyslen. Chci postel, a to hned.“

Fred se usmál a zavolal čínského kuchaře, aby pánovi ukázal ložnici. Bankéř za chvíli zmizel. Ještě dobrých pět minut ho slyšeli, jak kleje na celý svět.

- - -

Fred počkal, až všichni ulehnou, pak obhlédl celý ranč a šel také spát. Udělal si ložnici dole v přízemí v bývalé kanceláři. Na zemi si rozprostřel houni a lůžko měl připravené. Byl zvyklý spát na tvrdém.

Jenže dnes nemohl usnout. V duchu stále viděl Lettii s jejím rozkošným úsměvem, teplýma očima a ladnou postavou. Převaloval se sem a tam, přetahoval pokrývku přes hlavu, ale marně. Neusnul.

Něco ho stále pudilo vstát a jít nahoru do Lettiiny ložnice. Nakonec skutečně vstal, natáhl si vestu, připjal opasek se zbraněmi a bos, po špičkách odcházel nahoru. Jako duch vstoupil do ložnice slečny Wallenové. Byl tu stále ještě takový nepořádek jako v poledne.

Fred přistoupil k lůžku a dotkl se polštáře. Tady ještě včera odpočívala.

Sehnul se a zvedl kus rukávu. Jemné hedvábí bylo snad pro jeho ruku příliš jemné, protože ho pustil a přistoupil k oknu. Byl až opojen z té vůně, která prolula celý pokojík.

Vyklonil se z okna a s rozkoší nadechl čerstvý noční vzduch. Vysoké hory zmizely pod pláštěm noci a stříbrná tráva se vlnila ve svitu hvězd. Měsíc ještě nevystoupil nad okolní štíty. Lettiina ložnice měla okno do kraje, na druhou stranu, než byl dvůr ranče a čeledník. Okna byla přímo nad oknem kanceláře, dnes improvizované Fredovy ložnice. Od ranče až k úbočí hor se táhla tráva a zase tráva, promísená jen tu a tam křoviskem nebo malým hájkem.

Fred si podepřel hlavu do dlaní. Co má dělat? Jeho plány byly zmizením Lettie naprosto zmařeny. Protivilo se mu běhat po horách nazdařbůh a doufat, že pojednou vpadne náhodou do lupičského tábora. Věděl, že by to mohlo trvat rok a lupiče by nespáčil.

Co tedy podniknout?

Najednou se napřímil. Zdálo se mu, jako by zaslechl někde šramot. Hned se však sám sobě pohrdlivě usmál. Vždyť je dům plný lidí. Malý šramot nemusí nic znamenat.

Přece mu to ale nedalo. Bedlivě naslouchal. Šramot se neopakoval. Potom někde zavržala postel a vzápětí podlaha. Někdo si vstává. Fred se upokojil a znovu se vyklonil z okna.

Na obzoru vyvstal ve velké výši jako přízrak stín roztodivného hradu. To se

měsíc chystal vyhoupnout nad hory a osvětlil rozeklaný štít horského velikána. Kraj ještě zůstal ponořený do modré tmy.

Fred zatajil dech. Přímo pod ním se objevil stín člověka. Někdo se tiše kradl okolo stěny. Nebylo dobře vidět, ale Fred poznal široké, černé sombrero nebo stetson. Muž krácel opatrně, aby nezpůsobil ani nejmenší hluk. Zastavil se před oknem Fredovy ložnice. Chvilí váhal, asi čekal, zda se uvnitř něco pohne, pak se vyhoupl na rám okna.

Fred tiše vytáhl revolver. Chování chlapíka dole je nanejvýš podezřelé. Co chce asi podnikat?

Za vteřinku to měl Fred vědět. Muž dole trhl rukou a nocí zabouřil výstřel. Ještě jeden, pak se postava sesmekla z rámu a prchla do tmy. Fred nevystřelil. Kočičím skokem se vrhl z okna dolů. Byl to odvážný skok, ale dopad byl dost měkký, takže si Fred neublížil. Dopadl na všechny čtyři, rychle se zvedl a dal se za prchajícím.

Muž o něm zřejmě neměl ani potuchy, protože jinak by střílel. Utíkal divoce ke skupině jilmů, tyčících se asi dvě stě padesát stop od budovy ranče. Fred za ním. Chlap se vnořil mezi stromy a za chvíli se odtamtud vyřítíl na koni.

Jeden výstřel a Fred byl spokojen. Škrábl koně na noze a zákeřník teď nebude moci prchat tak rychle.

Rozběhl se zpět k ranči. U ohrad naskočil na svého neosedlaného koně a uháněl za uprchlíkem. Z čeledníku se ozvaly výkřiky. V domě někdo rozsvítil.

Asi pět minut šel Fred koně po prérii. Zatím se objevil na obloze měsíc a ozářil krajinu matným záhrobním světlem. Tráva dostala neveselý stříbrný svit a skupinky keřů a stromů byly lemovány bledou svatozáří.

Pak Fred spatřil temný stín, rychle se pohybující trávou. Byl to uprchlík na svém koni. Ještě uháněl plným tempem. Dlouho to však netrvalo. Koník začal umdlévat. Fred zákeřníka doháněl. Měl však svůj plán. Nechtěl muže dopadnout, chtěl ho pouze sledovat. Třeba ho dovede na nějakou stopu.

Držel se stále v zákrytu nějakého stromu nebo keře. Pomáhaly mu teď i nerovnosti půdy. Existovalo i nebezpečí, že toho uprchlíka využije a zmizí. Ale Fred byl dostatečně zkušený, a proto se takového případu nebál.

Přiblížil se k muži až na sedmdesát stop a potom už opatrně zadržoval svého koně, aby se neprozradil. Zákeřník zajel s koněm do hlubokého údolí a postupoval stále vzhůru do hor. Fred za ním. Horské štíty skryly měsíc a v údolí opět zavládla noční tma. Fred se teď mohl k pronásledovanému ještě více přiblížit.

Brzy poznal, že postřelený kůň ochabuje. Uprchlík stále zpomaloval tempo, asi po hodině už musel jet jen krokem.

Byli hluboko v horách. Vtom sledovaný muž zahrnul do jednoho postranního údolí a šplhal vzhůru po úbočí. Fred musel dávat dobrý pozor, aby ho neprozradilo padající kamení. Šťastně vystoupil na jakousi tajnou stezku a postupoval dál. Brzy narazil na koně. Polekal se, že je prozrazen a v ruce se mu objevil colt. Ale zbytečná starost. Kůň tady byl sám. Jeho pán šel dál pěšky. To mohlo znamenat jen jediné. Zákeřníkův cíl nebyl daleko, jinak by se muž neodvážil pokračovat bez koně. Zdejší lidé se chůze přímo bojí.

Fred věděl dost. Obrátil koně a odjížděl pomalu domů.

— — —

Ráno se odbývala v čeledníku porada. Fred se domlouval s kovboji o velké výpravě.

„Hoši, myslím, že uděláme navždy konec bandě Kulhavého Bosse. Ale pozor! Lupiči se budou bránit. Bude velké střelení.“

„Maličká zábava pro nás,“ smáli se kovbojové. „Beztak po nějakém tom střelení každý z nás touží.“

„Nemohu to své patrole dopodrobna vysvětlit, protože jsem došel k názoru, že je mezi námi zrádce.“

„Jak to?“ ptal se Scotty. I ostatní byli překvapeni.

„Podívejte se, lupič přišel odněkud z hor a šel rovnou k oknu kanceláře, kde jsem měl spát. Nemohl přece vědět, že já spím právě v kanceláři. Někdo mu to musel říct. Před tím, než se objevil na rohu budovy, kde jsem ho zahlédl, zavržala někde v domě, kde spali členové patroly, postel. A pak někdo vstal. Co tomu říkáte teď?“

„V patrole je člen bandy,“ řekli jednohlasně.

„Nemám zatím v úmyslu pátrat, kdo to je, protože věc spěchá. Obracím se tedy na vás se žádostí o pomoc.“

„Chtějte na nás cokoli, všechno rádi uděláme,“ ujistili ho. Samo sebou, udělají pro marshalla všechno, oč požádá. Je to správný chlapík a najde jejich velitelku.

„Dobře. Až my vyjedeme, sedněte na koně a půjdete podle této mapy, kterou jsem vám dnes ráno nakreslil. Tady na tom místě, jak se údolí rozbíhá, na nás počkáte. Já zatím zmatu toho chlapíka, který drží s bandity. Nechystejte se však na cestu, dokud my neodjedeme.“

Podívali se ještě na mapu a Fred jim vysvětlil podrobnosti. Pak se rozešli. Fred zašel do domu a vyburcoval patrolu. Občané magdalenští by spali až do soudního dne.

„Vzhůru, za půl hodiny vyjedeme!“

Ozvalo se klení, ale muži poslechli. Až na bankéře Dackerta.

„Nemohu se hnout,“ naříkal. „Celé tělo mám jako rozlámané.“

„To přejde,“ těšil ho s úsměvem Fred. „Trochu se vytřesete na koni a přijdete zase k sobě.“

„Nemožno,“ vzdychal nebohý muž. „Nedostanu se na koně. Nebudu si moci ani sednout. Proč já blázen jsem jel včera za vámi! Mohl jsem tu ležet jako ostatní a být dnes v pořádku.“

„Už se stalo. Pokuste se vstát.“

Bankéř odhodil přikrývku a postavil se. Najednou se však zapotácel a málem by upadl, kdyby ho Fred nebyl zachytil.

„Jsem jako moucha,“ řekl s omluvným úsměvem.

Fred pochopil, že Dackerta dnes na koně nedostane. Co se dá dělat. Bankéř tedy zůstane na ranči. Nechal ho zase vlézt do postele. Pak odešel k ostatním.

„Co to bylo v noci za střelbu?“ vyzvídal pan Christmas. „Zaslechl jsem rány

a než jsem se dokonale probudil a vylezl z lůžka bylo zase všude ticho. Tihle lenoši nevstali.“

„Proč bychom vstávali, když jste nic neviděli?“ ohrazovali se ostatní. „Neyřídíme přece o nic lépe než vy.“

„Někdo po mně střelil, Christmasi. Ale nezasáhl,“ usmál se Fred. Pak vyzval patrolu, aby se najedli a osedlali koně.

„Dělejte, ať brzy vyjedeme! Máme před sebou dlouhou cestu.“

„Kam nás to zase chcete štvát?“ ptal se mrzutě Herds.

„Uvidíte,“ odbyl ho marshall.

„Máme přece právo vědět, kam jedeme,“ protestoval obchodník. Fred se na něj podezřívavě podíval. Pročpak to chce tak najednou vědět. Včera ho to přece nezajímalo, kam jedou.

„Jedeme směrem k Magdaleně. Myslím, že lupiči odtud prchli, když se o nás dověděli.“

Herds se ušklíbl, ale nic víc neřekl.

Patrola byla v krátkém čase připravena k odjezdu. Zavolali pozdrav bankéři a odjížděli. Kovbojové je provázeli až k ohradám.

„Kdyby se slečna vrátila,“ volal naoko Fred, „dejte mi vědět do Magdaleny.“

Jeli po cestě do města. Ne však dlouho. Asi po hodinové jízdě Fred uhnul na sever. Teď začala být cesta skutečně svízelná. Stezka tu nebyla žádná a roztroušené skály byly často téměř nepřekonatelnou překážkou. Ale Fred se nepoddal. Bylo-li nutno, nařídil slézt s koní a přes nebezpečná místa zvířata převést. Tak se plahočili pustinami a skalnatými kaňony téměř celé dopoledne.

Fred neustále pozoroval chování jednotlivých členů patroly. Nejdříve mu byl podezřelý Herds, poněvadž se neustále vyptával, kam se vlastně těmi skalami derou a jaký to má účel. Potom si všiml lišáckého úsměvu na rtech Christmasových. Že by dobromyslný tlouštík byl přítelem banditů? Možné je všechno, třebaže na to nevypadá. Fred znal mnoho takových případů, kdy banditou byl právě nejmírnější a nejdůstojnější muž.

Na tyhle dva bude dávat pozor. Možná že tím zrádcem je právě tlouštík Christmas. Stále se vemlouvá do jeho přízně a vůbec se chová tak, jako by mu chtěl zalepit oči.

Stanuli na hřebenu.

Dívali se dolů na obě strany. Na jedné bylo údolí, kterým sem přišli, na druhé straně bylo jiné, širší a na dně... byli jezdci.

„Podívejte,“ ukazoval vzrušeně Herds. „Tam jsou lupiči!“

„Lupiči!“ vykřikli muži jako jedním dechem.

Fred se shovívavě usmál.

„Nuže, pánové, pojďme na ně,“ vyzval patrolu a dal se příkladně jako první po svahu dolů.

Šlo-li to do svahu mizerně, pak to bylo dolů ještě horší. Koně klouzali a klopýtali. Často s sebou strhávali i jezdce a bylo nebezpečí, že se celá patrola

potluče na skalách. Jen Fred prozíravě postupoval bez nehody. Vybíral tu nejlepší cestu a díky tomu sestoupili občané bez většího zranění až na dno údolí.

Čím více postupovali dolů, tím větší byla jejich nervozita. Co když po nich lupiči začnou ihned pálit? Jak se budou skrývat. A ten marshall jde jako na procházku. Proč nenařídí vzít do rukou pušky a plížit se dolů bez koní?

„Vždyť jsou to kovbojové z Wallenova ranče!“ vykřikl najednou doktor Sudherland.

Všichni se zastavili a začlonili si oči.

„Opravdu!“ vykřikl Herds.

Christmas se jen zvědavě otočil na Freda, co tomu říká. Marshall si toho všiml a jeho podezření proti tloušťkovi ještě více vzrostlo.

„Jsou to kovbojové z Wallenova ranče, nemusíte se bát,“ usmál se na muže. „Čekají tu na nás.“

„Proč na nás čekají?“ chtěl vědět Herds.

„Protože potřebujeme posily. Ještě dnes se střetneme s bandity.“

Všech se zmocnil úžas. Ještě dnes mají napadnout bandity. Podívali se na sebe a v očích měli strach. Srážka s bandity je nijak nelákala. Některého z nich třeba zabijí, vždyť bandité se budou bránit, budou střílet jako ďábli a oni umějí střílet. Bože, co to jen marshalla napadlo, tahat je s sebou. Proč jen neochuravěli jako Dackert? Ten má vyhráno.

„Tak dolů, dolů pánové.“ pobízel je Fred přes poslední balvany svahu. Viděl jejich nerozhodnost a nechtěl jim dát čas na přemýšlení. Za okamžik byli dole.

„Haló, marshall,“ volal Scotty.

„Výborně, Scotty, jste přesní,“ usmíval se Fred. „Nezpozoroval váš odjezd nikdo?“

„Nikdo. Vytratili jsme se jako pára. Konečně, na ranči nebyl nikdo mimo toho otlačeného Dackerta, a ten někde ležel v posteli. Clung v kuchyni si stejně ničeho nevšimá.“

„Po cestě jste nepotkali nikoho?“

„Nikoho.“

„Pak je všechno v pořádku. Jedíme!“

A dali se na cestu. Fred je vedl po svých stopách, které včera udělal při pronásledování nočního zákeřníka. Bez příhody dojeli až k místu, kde stopa zahýbala do bočního údolí.

„Připravte si zbraně, tady je to už nebezpečné,“ nařídil Fred a sám vytáhl pušku z pouzdra. Položil ji přes hrušku sedla.

Jeli dál.

— — —

Od Wallenova ranče uháněl jezdec. Štval koně až do nemožnosti a nedbal na to, že zvíře mohlo každou chvíli v divém letu upadnout. Stačilo jen trochu zakopnout nebo vletět do nory stepního králíka.

Jezdec přehlížel nebezpečí a hnal se dál. Ne však směrem, kterým vyjeli

kovbojové. Uchýlil se poněkud na západ a zamířil do jiného údolí, které rovněž vedlo na sever do hor.

Nad štíty hor se pomalu vysunul šedý mrak. Pokryl špice velikánů ocelovým stínem a zachmuřil téměř celou polovinu obzoru. Kdesi na pastvinách se rozbučel dobytek.

10.

Lettie Wallenová byla zoufalá. Kulhavý Boss odešel a ona zbyla v této kamenné díře sama. Byla sice oddělena od zpustlých ničemů v hlavní jeskyni, ale jejich řeči slyšela. Pro dívčí sluch nebyly právě příjemné.

Někde na pastvinách jezdí Fred Valby a stíhá velkého banditu. Hraje si se životem, protože Kulhavý Boss má své lidi téměř všude. Marshall bude jednoho krásného dne odstřelen ze zálohy a nic mu nepomůže jeho báječné střelecké umění.

Lettie se zmocnila podivná horečka. Musí Freda varovat. Musí se k němu dostat. John by určitě zvítězil.

Na okamžik byla na vázkách, koho vlastně víc miluje, zda Freda nebo Johna. Fred zvítězil. Dostane se k němu, upozorní ho na nebezpečí, bude mu rádkyní a vezme jeho boj proti bandě za svůj. Že je v bandě John, nu, snad půjde Johna nějak ušetřit a dopřát mu svobodu. John není tak špatný, jak se dělá, vždyť k ní byl odjakživa něžný a pozorný. Jakmile bude jeho tlupa zničena, obrátí se a stane se pořádným člověkem.

Tak alespoň Lettie věřila. Chtěla se odtud dostat, aby mohla provést svůj plán. Vyhraje s Fredem a od Freda si za to vyžádá Johnův život. Pak bude všechno v pořádku. Nebude už Kulhavého Bosse, nebudou bandité, nastane klid a mír. Má-li Fred ještě ten šáteček...

Hodiny chodila po svém vězení a přemýšlela, jak by se mohla osvobodit. Po dobrém ji nepustí. Musí je nějak přelstít nebo přemoci násilím. Lámala si hlavu, jak prostoduché bandity přelstít. Něco jim namluvit, dobrá, ale co? Že Kulhavý Boss si přeje, aby ji dovedli zpět na ranč. To by šlo, ale komu to namluvit. Carrelovi, který ji přináší každý den jídlo? Napřed tedy musí odstranit Carrela. Toho úlisného a zlomyslného darebáka se musí stůj co stůj zbavit.

Poznenáhlu si udělala plán. Nelíbil se jí sice pro svou brutalitu, ale neviděla jinou možnost. Chce-li se dostat ven, nesmí se ohlížet na nějakou tu ránu. Vzala do ruky svícen, který lupiči ukradli z její ložnice. Byl stříbrný a měl masívní podstavec.

Potěžkala ho a odhodlaně sevřela rty. Ano, provede to. Počkala na tu chvíli, kdy jí obvykle přinášel i misku s jídlem. Stoupla si ke stěně vedle dveří a pevně sevřela svícen.

Brzy se ozvaly v jeskyni kroky, Carrel asi přichází. Ostatní lupiči byli někde venku. Pravděpodobně se hráli na sluníčku. Ona musí být tady ve vlhké, temné díře.

Zachrastily klíče a někdo odmykal dveře. Lettie cítila, jak jí vyskakují krupěje potu na čele. Svícen jí přímo pátil v dlani. Před očima se jí dělaly mžítiky.

Dveře se otevřely a Carrel vešel. Netušil nic, mísu s boby držel volně v náručí.

Lettie mávla rukou a svícen dopadl banditovi přímo na temeno. Kost chřupla, jak když se ulomí kus porcelánu, mísa upadla na zem a Carrel se bez hlesu skácel k zemi.

Lettie se musela opřít o stěnu, aby neomdlela. Podivná slabost ji však brzy přešla. Uvědomila si, že je téměř volná, že však musí rychle jednat. Odebrala bezvědomému banditovi zbraně a ukryla si je pod sukně. Pak vyšla ze svého vězení ven. Zamkla za sebou a odcházela jeskyní pryč.

Vystoupila do plného denního světla. Musela na chvíli zamhouřit oči. Pak teprve viděla tři lupiče, hovící si na trávníku.

Hráli karty. Klidně k nim přistoupila.

„Hoši, mám pro vás práci,“ řekla vesele.

Odhodili karty a překvapeně se na ni podívali. Pak rychle smekli klobouky. Kulhavý Boss jim asi připomněl, že se mají k slečně chovat slušně, chtějí-li se dožít dlouhého věku.

„Přejete si, slečno?“ ptal se jeden z nich.

„Kulhavý Boss mi vzkázal po Carrelovi, že se mám ihned vrátit na svůj ranč. Někdo z vás ať mne tam dovede.“

Všichni tři se hlásili o čest být jejími průvodci. Vybrala si nejslušnějšího z nich a nařídila mu, aby ihned připravil dva koně. Za dvě minuty byl úslušný lupič zpět i se zvířaty. Nasedli.

Projeli loukou v kotlince, nikdo je neobtěžoval. Lupiči buďto dřímali, nebo hráli někde ve stínu kostky.

Stráž u východu z kotlinky je také beze všeho pustila a Lettie byla šťastná. Její plán se povedl. Za chvíli překvapí milého banditu s pistolí a přinutí ho, aby jel zpět. Pak bude volná.

Lupič jel první, ona za ním. Když byli asi půl míle od tábora a sjížděli po svahu dolů, vytáhla Lettie tiše Carrelův revolver. Namířila banditovi na záda.

„Dejte ruce vzhůru, muži!“ nařídila.

Lupič se ohlédl a údivem otevřel ústa. K čertu, kde to děvče najednou sebralo colt? A proč na něj míří?

Dal ruce nahoru a zastavil koně.

„Co to má znamenat?“ ptal se bručivě.

„Chci, abyste se otočil a jel zpátky. Nepotřebuji už váš doprovod. Sama dojedu domů.“

„Proč tedy na mne taháte pistolí?“

„Protože vím, že byste jen tak neposlechl. A pak také chci, abyste vyřídil Bossovi, že se věznit nenechám a že mu to ještě ukážu!“

„Vy jste utekla?“ muž začínal pomalu chápat.

„Ovšem.“

„A Carrel?“

„Leží v mém vězení. Musela jsem ho klepnout přes hlavu. Můžete mu vyřídit, že jsem ho praštila jen nerada, z donucení, protože jinak by mě nepustil. Jedte!“

Muž něco zabručel, ale jel. Ujel asi dvacet stop. Lettie na něho stále mířila, když se pojednou ozval ze skal hlas.

„Nejlepší divadlo, které jsem kdy viděl, dívkenko.“

Lettie sebou trhla a kvapně namířila směrem, odkud hlas vyšel. Za rohem vyčnívající skály se vynořil jezdec na ušťvaném koni. Sám Kulhavý Boss.

„Ano, drahoušku, jsem to já a jsem šťasten, že jsem tě tady našel. Ušetřila jsi mi cestu. Kdybys odjela až na ranč, musel bych za tebou.“

„Nepůjdu zpátky!“ prohlásila urputně a namířila Bossovi na žaludek. „Dej ruce nahoru!“

„To nemohu udělat.“ bránil se. „Co by tomu řekli lidé? Kulhavý Boss přinucen dát ruce nahoru. A k tomu ženou!“

„Dej ruce nahoru!“ Lettie skoro plakala. „Jinak budu muset vystřelit!“

„Byla jsi vždycky dovádívá, holčičko.“ usmál se bandita a najednou to od jeho hoku zahřmělo a zablesklo se.

Lettie vykřikla a dívala se na jeho prsty. Zbraň se jí válela u nohy. Kulhavý byl přesný střelec. Dovedl zasáhnout jen zbraň, takže děvčeti vůbec neublížil.

„Nu, a je po starosti,“ smál se. „Nemusíš mít strach, že na mne budeš muset vystřelit.“

Přijel až k ní a jediným pohybem ji k sobě vyzvedl do sedla. Nemohla se bránit, protože jí ruka nárazem olova zdřevěněla. Probodávala ho jen chladným pohledem.

„Nesmíme se zdržovat, holčičko,“ řekl jí. „Pan Dvoupistolový Kid a tvoji kovbojové jsou nám v patách.“

Mimoděk se obrátila a s nadějí se podívala dozadu na cestu. Nikdo tam však nebyl.

„Tak blízko ještě nejsou, ale brzy přijedou.“

Popohnal koně do svahu. Bandita přelstěný Lettií jel před ním. Byl pohřížen do nepříjemných myšlenek, co mu asi šéf udělá za to, že málem slečnu vyvedl z ležení.

Kulhavý Boss však měl jiné starosti. Dojeli do ležení. Lettií sundali s koně a náčelník ji odvedl do jeskyně.

„Budeš-li rozumná, zůstaneš tady a budeš se krčit, aby tě žádná kulka nezasáhla. Tady brzy začne pořádné střelení.“

Nepromluvila. Byla příliš ohromená spádem událostí. Fred Valby je na cestě do ležení. Nějakým způsobem vypátral úkryt bandy a teď se sem žene útokem. Lettie pocítila vlnu radosti. Fred musí vyhrát. Bude konec bandy, Johnovi se však nesmí nic stát. Je to přece její bratr.

Kulhavý Boss dal zatím odstranit raněného Carrela z Lettiiny jeskyňky. Dívka vešla opět do svého vězení. Pak vyšel Kulhavý ven, zamkl za sebou dveře a klíč nechal zvenčí v zámku. Šel se připravit k přivítání útočníků.

„Deset lidí se postaví ke vchodu do kotlinky a nepustí sem nikoho,“ nařizoval. „Kdyby se snad stalo a oni museli ustoupit, rozestavíte se kolem kotlinky tak, abyste měli celou její plochu v dostřelu. Útočníky pustíte dovnitř a pak do nich

začnete pražit. Není jich mnoho, jen asi osmadvacet. Z toho je devět z Magdaleny. S těmi budete brzy hotovi.“

Bandité byli překvapeni zprávou, že se na jejich úkryt chystá útok. Byli však ostřílení v různých bitkách, proto nepropadali zmatku. Klidně, téměř líně se loudali do jeskyně pro zásobu nábojů.

„Kdy sem asi přijedou?“ ptal se Ximénes Bosse.

„Nejdříve za čtvrt hodiny. Předehnal jsem je, ačkoliv jsem musel jet delší cestou – vedlejším údolím.“

- - -

Fred se naklonil ke Scottymu. „Pojedu napřed, abych lupiče zastihl ještě nepřipravené. Jede-li s námi zrádce, pak bychom mohli s celou výpravou ztroskotat. Odtrhnu se teď od vás a poženu se vzhůru co nejrychleji. Jedte stále stejným tempem a jakmile se střetnete s přední hlídkou lupičů, bude-li tam nějaká, ihned zaútočíte.“

Scotty přikývl. Fred se obrátil k ostatním. „Gentleman, jedu napřed. Zatím převezme velení Scotty.“

„A co já?“ ozval se šerif Blondel. „Já bych měl převzít velení. Jsem přece šerif.“

„Již jsem řekl. Scotty má právo zastřelit každého, kdo se bude protivit jeho rozkazům. Na shledanou pánové. Přepadne-li snad někoho zbabělost, víte, co jsem vám řekl, že udělám!“

Fred se krátce zasmál a popohnal koně. Za chvíli zmizel ostatním z dohledu.

Přesvědčil se, zda má nabitě zbraně, zda jde dobře mechanismus coltů a spokojeně se díval na cestu před sebou. Dnes všechno rozhodne. Buď chytí celou bandu, nebo prohraje. Možná že bude v úkrytu i Lettie. Fred pohladil dlaní kapsu u vesty. Ano, byl tam, modrý šáteček, pěkně složený, vydechující už jen slabou vůni.

Pojednou zahlédl, jak z protější stráně sestupuje jezdec. Freda příjemně zamrazilo. Lidé v údolí. To znamená, že je na dobré stopě. Za jezdcem následoval jiný, a ten pojednou vytáhl na prvního revolver.

„Dobrý Bože, nemýlím-li se, tohle je Lettie Wallenová!“

Fred již již zabodával ostruhy, když se na scéně objevil další jezdec. Ten byl k Fredovi obrácen zády. Brzy vystřelil dívce pistoli z prstů, uchvátil ji do náručí a všichni tři se vraceli opět po stráni vzhůru. Fred počkal, až zajedou, pak se dal po jejich stopě.

Blízko místa, kde včera seskočil s koně noční zákeřník, sestoupil i on a plížil se dále pěšky. Využíval všech úkrytů, aby se nepozorovaně dostal kupředu. Tak se stalo, že zpozoroval hlídku, naklánějící se nad stezkou za balvanem dřív, než byl sám zpozorován.

Bandita se díval na něco do ležení a nevěnoval prozatím pozornost cestě před sebou. Poskytl tím Fredovi čas na přeběhnutí nebezpečné mýtiny a přikrčení se za husté křoví. Poznenáhlu, krok za krokem, se Fred sunul blíž k hlídači. A pak...

Strážce ucítil za sebou jakýsi pohyb, chtěl se otočit, ale okolo hrdla se mu

ovinula silná paže a pak ho něco uhodilo do hlavy. Bez hlesu padl Fredovi do náručí.

Uplynula minuta a hlídač byl pevně spoután a v ústech měl roubík. Fred ho uklidil do nejbližšího křoví, vzal si jeho vestu a klobouk a klidně, jako kdyby patřil k bandě, šel do ležení. Tam se právě všichni shlukli okolo Kulhavého Bosse. A tu by byl Fred málem vykřikl úžasem.

„Kulhavý Boss je...“

Zavrtěl překvapeně hlavou a rychle ustoupil za stromy. V jejich úkrytu došel téměř k banditům a zaslechl konec Bossovy řeči. Pak se ukryl do křoví a čekal na vhodnou příležitost k dalšímu jednání.

Bandité zašli do jeskyně a za chvíli odtamtud vynášeli střelivo. Pak jich deset odvedl Boss ke vchodu do kotlinky. Fred využil jejich nepřítomnosti a vnikl do jeskyně. Dostal se do vysokého kamenného prostoru, osvětlovaného doutnajícím ohněm. Než se řádně rozhlédl, zaslechl u vchodu kroky. Zoufale hledal úkryt.

Všiml si, že z jeskyně vedou malá dřevěná dvířka. Viděl zároveň v zámku klíč. Přiskočil k nim, odemkl a vskočil do bezpečí.

Vtom za sebou zaslechl tlumený výkřik. „Frede!“

Otočil se a stál tvář v tvář Lettii Wallenové. Vztahovala proti němu ruku, jako by chtěla varovat, aby nedělal hluk. Náhlé shledání ho tak překvapilo, že chvíli mlčel.

„Lettie, vy...?“

„Ano, vězní mě tady, abych vám neprozradila jejich úkryt. Ale tiše, ať vás tu nikdo nenajde. Zabili by vás.“

„A Kulhavý Boss?“ chtěl vědět.

„Je tady. Před chvílí mě přivlékl zpět, když jsem chtěla utéct.“ Vzala ho horečně za rameno. „Frede, ach, Frede, Kulhavému se nesmí nic stát! Je to můj bratr!“

Zamračil se. „Myslel jsem, že jsem vašeho bratra zastřelil.“ Kývla hlavou. „Ano zastřelil jste ho, ale to byl můj druhý bratr. Měla jsem dva a oba hráli úlohu Kulhavého Bosse. Jeden z nich, Jack, kulhal a vedl bandu, druhý byl ve městě a všechno organizoval. Jacka jste zabil, zbyl John. Převzal velení nad bandou a je teď sám Kulhavým Bossem.“

„Kulhá však také.“

„Jen to tak dělá, aby oklamal lidi. Frede, chtěla bych, abyste ho ušetřil. Není to špatný člověk, má mne rád, chtěla bych, aby se z něho stal pořádný občan. Zničte jeho bandu, ale jemu dejte svobodu.“

Pohládl ji po vlasech. „Uvidíme, co se dá dělat,“ řekl.

„Teď vás opustím a připojím se ke svým lidem. Za půl hodiny bude toto údolí čisté. Moji hoši již začínají, slyšíte?“

Zvenčící zaslechl čtyři střelné rány. Nato se rozhovořilo asi dvacet pušek.

Fred vyběhl z jeskyňky a rozhlédl se. Nikdo tu nebyl, všichni asi brání kotlinku. Vzal jednu bedničku se střelivem, která tu zbyla, a se samozřejmostí s ní vyšel ven. Dělal jako by patřil k bandě. Nešel středem kotlinky, to by bylo příliš riskantní. Dal se podél jednoho okraje a dostal se nezpůsobován až k místu, kde leželi jejich obránci a stříleli.

Chvilí se rozmyšlel, jak je zneškodnit, pak dostal nápad. Vhodil bedničku se střelivem přímo mezi ně a pak do ní střílel z coltů. Již třetí výstřel zasáhl nějaký náboj a nastala strašlivá exploze. Z bedničky se stal smrtonosný ohňostroj, který vystřeloval s ďábelským ráumusem prskající náboje na všechny strany.

Všichni bandité, kteří bránili vchod, byli mrtví nebo zranění. Žádný nevyvázl bez škrábnutí. Fred hned po třetím výstřelu uskočil za velký balvan, aby byl chráněn před zraněním. Jakmile výbuchy ustaly, zavolal na své hochy, aby šli dále, že cesta je volná.

Kovbojové se hmulí do kotlinky. S nimi utíkali i občané z patroly. Byli strženi bojem a zbabělost z nich spadla.

„Sem, hoši!“ volal Fred. „Neběhejte středem kotliny, čekají na vás u stěn! Pojdte se mnou, vyčistíme to tu postupně všechno!“

Utvořili řadu a postupovali jako nezadržitelný stroj kotlinkou vzhůru. Lupiči byli zasypáváni spoustou olova. Nemohli proti kovbojům nic dělat. Jejich osud byl zpečetěn.

„Vzdejte se!“ volal Fred.

„Za nic na světě!“ odpověděl mu nějaký hlas. Členové patroly se zarazili. Hromě, kde jen ten hlas slyšeli?

„Vzdejte se, zaručuji vám řádný soud!“ křičel znovu Fred. „Jinak budete postříleni!“

Za skálou se vynořili dva lupiči s rukama vzhůru. Za nimi vystoupil jiný.

11.

Lettie nemohla vydržet ve své jeskyňce. Musela se jít podívat, co se to tam venku děje. Brzy po Fredově odchodu zaslechla silný výbuch a něco jako dlouhotrvající salvu. Pak bylo několik vteřin ticho, ale krátce na to se rozpoutala nová bitka.

Lettie se na okamžik zastavila ve velké jeskyni. Zamířila ke vchodu a doufala, že uvidí, jak to venku vypadá. Modlila se za vítězství zákona. Věřila, že Fred dovolí Johnovi volný odchod.

Najednou uslyšela chvatné kroky a před ní stál sám John.

„Konec.“ zavrčel. „Ten pokletý marshall nás dostal.“

Blaženě si povzdychla. Už je to tady. Fred vyhrál, bude klid. Pohledem sledovala svého bratra, jak se shýbá u stěny jeskyně a odhrabává hlínu.

„Co to děláš?“

„Nenechám tu přece celý lup.“ ušklíbl se. Brzy se objevilo kování bedny. Lupič zdvojnásobil úsilí. Bedna byla v horní části obnažená. Pak Boss revolverem odstřílel zámek. Otevřel víko. Objevila se hromada váčků se zlatem.

Kulhavý vzal ještě pytlíček se skvosty a skryl ho za košilí.

„Nuže.“ řekl spokojeně. „pojdme!“

„Kam?“ ptala se zděšeně.

„Do bezpečí, má drahá.“

Vzala ho za ruku. „Johne, neutíkej, marshall slíbil, že tě ušetří. Byl tady před chvílí a dohodli jsme to. Zničí tvou bandu, ale tebe pustí. Budeš zase čestným člověkem.“

Suše se zasmál. „Nesmysl. Ten tvůj marshall mě vůbec nezajímá. Nezdřuj a pojď, ať jsme již odtud. Začíná mě tady pálit půda.“

„Johne, zůstaň!“

Prudce se k ní obrátil a surově ji chytil za rukáv. „Půjdeš nebo nepůjdeš!“ rozkřikl se.

„Nepůjdu Johne!“ Hrdě se mu podívala do očí. Zarazil se a vztek ho přešel. „Holčičko.“ řekl něžně. „Pojď, podívej mám s sebou přes milion dolarů, cestou se stavím v chatě a vezmu další dva. Budeme bohatí, usadíme se spolu někde v Jižní Americe a začneme nový život. Dáme se oddat . . .“

„Johne, co to povídáš?“

„Že se dáme oddat a založíme spokojenou rodinku.“

„Šlšíš?“ polekaně na něho pohlédla. Usmál se.

„Nešlím, mluvím pravdu. Nejsi moje sestra. Tvůj otec nás našel s Jackem opuštěné na dostavníkové cestě k Santa Fé. Byli jsme malí a tvůj otec, starý dobrák, se nás ujal. Nejsem tedy tvůj bratr a mohu si tě vzít. A věř mi, drahá, miluji tě tak, že to ani nemohu vyslovit.“

Roztřásla se na celém těle.

„Johne, je to pravda?“ šeptala drkotajíc zuby.

„Ano, pojď!“

„Nepůjdu.“ vykřikla. „Nemohu jít. Nevezmu si tě, miluji Freda!“

„Půjdeš, nebo tě odnesu. Freda Valbyho zastřelím, pokusí-li se nás sledovat. Tato jeskyně má ještě jeden tajný východ. Pojď!“

Bránila se, ale surově ji popadl a smýkl do temného kouta jeskyně.

— — —

Bylo po boji. Bandité se vzdali. Třináct jich padlo v boji a ostatní dali ruce vzhůru. Fred Valby a jeho lidé zvítězili na celé čáře. Jejich ztráty byly celkem nepatrné. Ani jeden mrtvý, jen sedm zraněných, mezi nimi i pan Christmas, nevině podezříváný ze zrady.

Kovbojové poutali zajatce a Fred je vyslýchal.

Najednou vykřikl: „Kde je Kulhavý Boss?“

Všichni se otočili.

„Kdo?“ ptal se pan Herds.

„Kulhavý Boss tady není. Kam zmizel?“ Fred se rozběhl k východu z údolí, ale muž, který tam zůstal na stráží prohlásil, že tudy nikdo nešel.

„Bude v jeskyni.“ zvolal Fred a utíkal tam. Před vchodem se zarazil. Nebude to lehké vniknout dovnitř. Bandita ví, že na něj čeká provaz, a bude se bránit jako kočka.

„Vy znáte Kulhavého Bosse?“ ptal se Scotty.

„Ano, kdo myslíte, že to je?“ Fred se zkoumavě podíval na muže své patroly. „Speciálně vy, pánové, ho dobře znáte. Donedávna se pohyboval mezi vámi.“

„To bych rád věděl, kdo by to mohl být?“ zvolal Herds. „Naposled slečna Wallenová?“

„To jste tomu dal,“ rozesmál se Fred a znovu nabil své zbraně. „Kulhavý Boss číslo dvě je sám bankéř Dackert, syn rančera Wallena, který řídil městečko podle svých zločinných plánů!“

Bez dalšího slova vnikl Fred skokem do jeskyně. Chtěl tím oklamat Bosse, kdyby snad poslouchal jeho slova.

Jeskyně však byla prázdná. Fred ji s bezmocným vztekem proběhl a vnikl do vězení Lettie. Nenašel však nikoho.

„Unesl ji!“ vykřikl zoufale a rozhlížel se kolem jako poraněný lev. Najednou uviděl, že se v rohu jeskyně něco černá. Skokem tam byl a spatřil těžkou, hnědou houni. Visela ze stěny, dole byla lehce odhrnutá, takže odhalovala černý otvor jakési chodby.

Rychle se vrátil do dívčina vězení, popadl jeden ze svíců, rozpálil svíci a vrhl se do temné chodby. Po několika stech krocích ucítil závan čerstvého vzduchu a za chvíli již zahlédl štěrbinu světla.

Odhodil svíci, popadl colty a utíkal dál. Za chvíli stanul u východu z jeskyně. Spatřil vzrušující obrázek.

Před vchodem byla skupina stromů a u ní stál kůň a dva lidé: Kulhavý Boss a Lettie Wallenová. Zápasili spolu. Lettie se zakousla Bossovi do ucha a způsobila mu bolestivé zranění. Lupič udělal zuřivý posunek a byl by děvče asi uhodil pěstí do obličeje, kdyby nezaslechl zvolání: „To je váš konec, Dackerte!“

Lettie se naposled zoufale vzepřela a vyklouzla lupiči z objetí. Kulhavý Boss, vulgo bankéř Dackert se zachvěl a podíval se směrem k mluvčímu. Spatřil Freda Valbyho stojícího volně u východu z tajné chodby. Colty zasunul do pouzdra a chladně pohlížel velkému banditovi do očí.

„Tak oplácíte její lásku?“ ptal se Fred vyčítavě.

Dackert zrudl zlostí. „Do toho vám nic není, vy slídile,“ vybuchl. „Příliš všetečně strkáte prsty do mých záležitostí. Ale tentokrát tomu udělám konec!“

Než si Lettie uvědomila, že by mohla zakročit, ozvaly se tři rány z coltů. Dvě ze zbraní Dvoupistolového Kida a jedna z revolveru Kulhavého Bosse. Pak se náčelník banditů pomalu zhroutil k zemi. Vesta mu rudla krví.

„Udělal tomu konec,“ pravil zamyšleně Fred a podíval se na dívku. Měla ruce přitisknuté k srdci a v obličeji byla bílá hrůza.

„Zastřelil jsem vašeho bratra,“ řekl nevesele Fred. „Mám už takovou smůlu, že mne musíte nenávidět. A já se tolik těšil, že . . . Nu, nechám si ten šáteček dál.“

Sklonil hlavu a pomalu odcházel.

„Frede!“ ozvalo se nesměle za ním. „Což kdybyste mi ho přece jen dal? John nebyl můj bratr. Ani Jack. Můj otec je adoptoval. Už v raném mládí zmizeli z ranče a dali se na scestí. Potají nás občas navštěvovali. Otec i já jsme je měli rádi, protože to byli jinak milí hoši. Nemohli jsme přenést přes srdce, abychom je udali.“

Fred ji dál neposlouchal.

„Říkáte, že to nebyl váš bratr?“ tázal se jako ve snách.

„Ne, nevěděla jsem to, až mi to před chvílí řekl. Chtěl mne unést do Jižní Ameriky a tam se se mnou oženit.“

„Padouch! – A vy byste si tedy ten šáteček vzala?“

Přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. „Frede, můj drahý!“

S Fredem Valbym se to všechno zatočilo. Cítil, jak se k jeho rtům přisála měkká, teplá ústa a pak ztratil pojem o čase . . .

— — —

„Inu, to byla svatba!“ vykládal o rok později pan Christmas, nový předseda výboru starších v Magdaleně. „Ona vypadala jako bohyně krásy a on byl ztělesněným mužností. Panečku, to byl chlapík, ještě teď ho vidím, jak nám říká: „Hoši, malou ukázkou zbabělosti a pošlu vás všechny do pekel.““

„Byl ostrý, ale správný hoch,“ kýval hlavou pan Herds.

„A vyčistil nám to tady,“ přisvědčoval doktor Sudherland.

„Inu,“ rozšafně dodal tloušťík Christmas, „s Fredem Valbym vjel do našeho kraje zákon!“

— — —

Ben Boeters

ZÁKON VJÍZDÍ DO KRAJE

Typografie Jarmila Krejčová.

Kresba na obálce a ilustrace Josef Sloup.

Vydal jako svou padesátou třetí publikaci Ivo Železný,

nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o.,

v Praze 1992.

Odpovědný redaktor Jiří Pondělíček.

Vytiskla Tiskárna MÍR, s. p., Václavské nám. 15, Praha 1.

Vydání první.

13/33

1970-005-92

Doporučená cena 9,90 Kčs.

13/33

1970-005-92

Doporučená cena 9,90 Kčs

ISBN 80-7116-073-3

